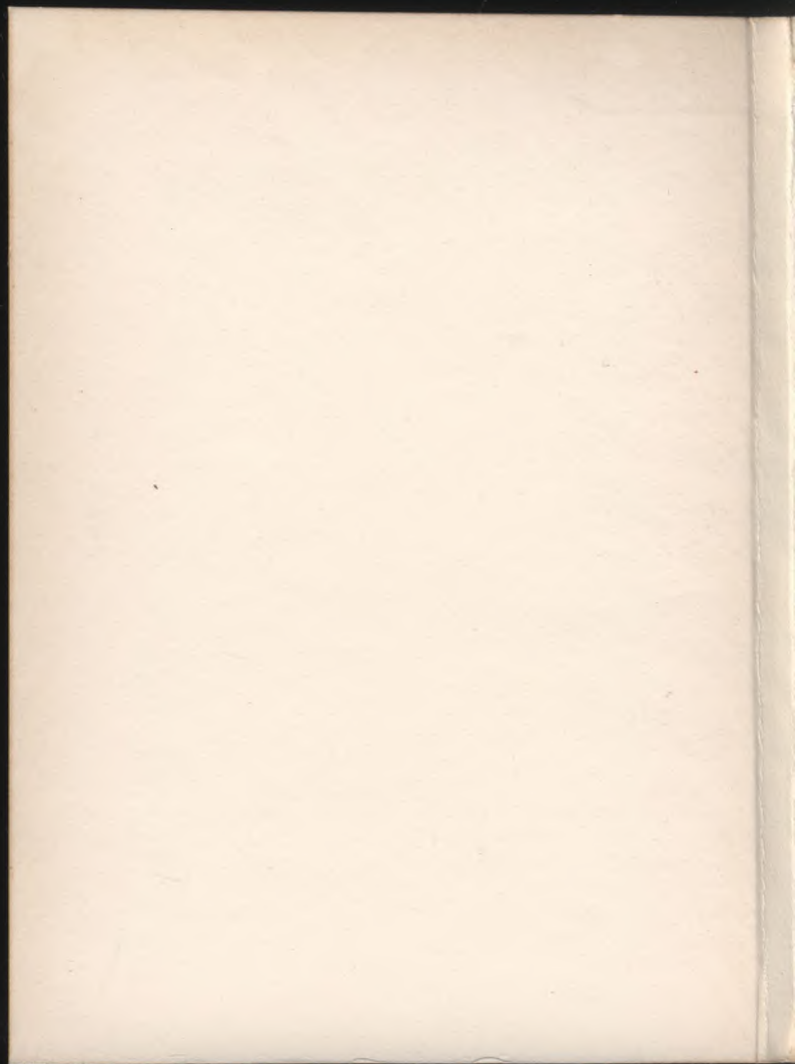
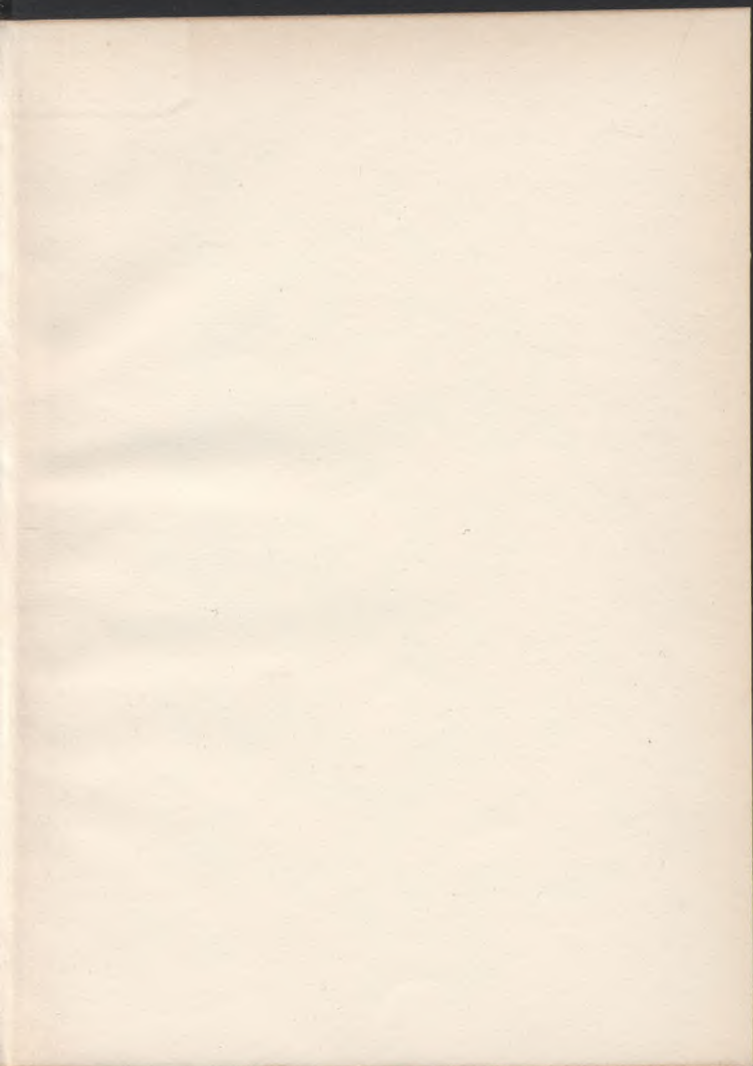

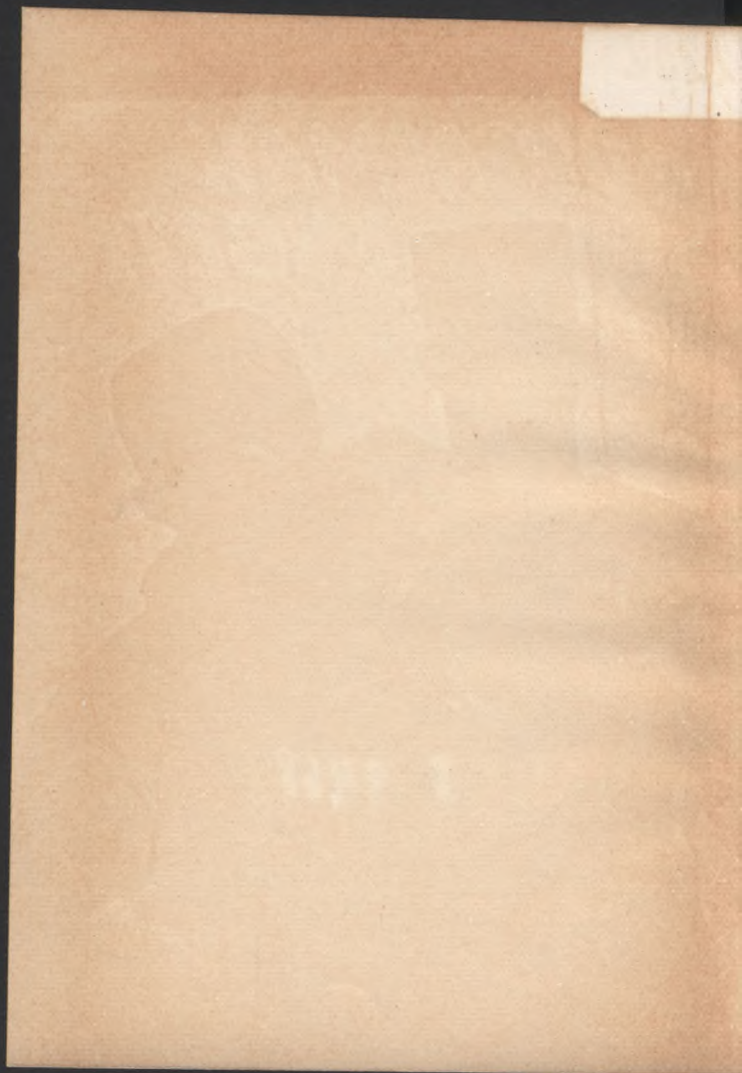
12202

/IV.36

12202

A REGENYTAR

A BORZALMAK

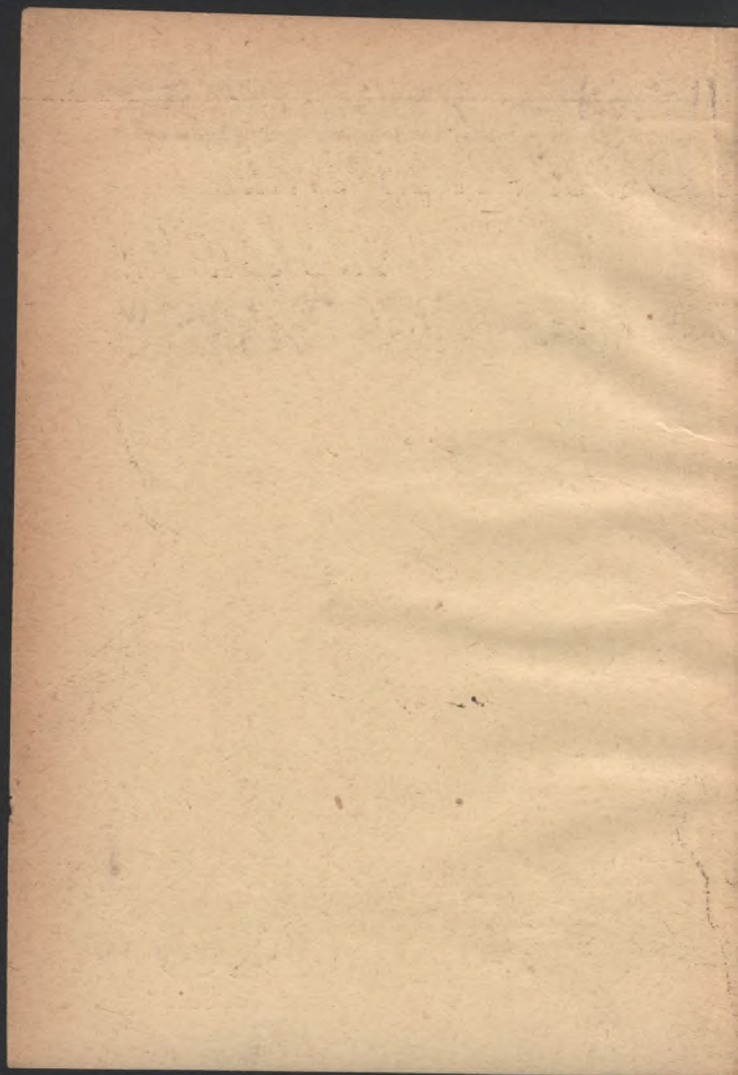
12.202

SZIGETE

IRTA
FORSTER

16.36.

TARKA REGÉNYTÁR

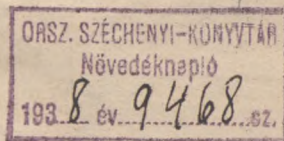
A borzalmak szigete

Írta:

G. Forster

12.202/1r. 36

BUDAPEST, 1938 SZEPTEMBER 8.

IV. évfolyam

36. szám.

bc

A Tarka Regénytár

addig megjelent kötetek:

III. év. o. yam

1. Forster G.: Ninette.
2. E. Girdő: A déli sark aranya.
3. G. Forster: Tom Balley milliói. I.
4. G. Forster: Tom Balley milliói. II.
5. L. Grave: Az utolsó golyóig.
6. N. Thompson: A vágató árnyék.
7. Fred O'Conney: Mexikói rémek.
8. Francis Burke: A félelem völgye.
9. Ernest Beck: A hindu boszszúja.
10. H. Clark: A kísértethajó.
11. James Grand: A bálvány titka.
12. Alexej Balabanoff: A cseka szolgálatában.
13. O. Wood: Kina tigrise.
14. Spencer Wals: A fekete macska.
15. P. Hawker: A texasi bandita
16. A. Forest: A fehérköpenyes sátán.
17. G. Forster: Szökés az ördög-szigetről.
18. E. Beck: A fekete lovas.
19. O. Norton: Ítélet a ku-kux-klan.
20. Spencer Walls: A koporsó titka.
21. H. Clark: Kísértet az őserdőben.
22. E. A. Rodriguez: A fekete sárkány karmaiban.
23. E. Pill. Beyam: Bráhma szent fia.
24. E. Beck: Az új scherriff.
25. E. Thompson: Remület San-Franciscóban.
26. Joel Gross: A jégmező aranya.
27. G. Forster: Merénylő a lég-najlon.
28. R. Clark: A namis dollár.
29. Edgar W. Carston: Holly-wood vámpírja.
30. O. Wood: Bill, a majom-ember.
31. E. G. Benfors: A lüvelő preri.
32. Alec Forest: Az olajkutak fantomja.
33. Percival Yold: A piramis foglya.
34. Ernest Beck: Vadnyugati párbaj.
35. Fred Gregori: Lázadás a Tüzföldön.
36. F. G. Beery: A preri réme.
37. G. Forster: Lynch a vadnyugaton.
38. E. A. Rodriguez: A Romanovok diadémja.
39. Francis Burke: A halálhajó.
40. O. Wood: Sanghai poklában.
41. E. Girdő: Az alyilág súlylyesztője.
42. O. Wood: Csang Fű Yen hatalmában.
43. Alec Forest: Az Ademi kém.
44. F. G. Beery: Az elrabolt Buddha.
45. E. Beck: A száguldó bosszú.
46. William Warner: A fejvadász.
47. R. Fowler: Az emberarcú sakál.
48. T. Hilton: Arizona ostroma.
49. Ernest Beck: Bill Red, a Vadnyugat fia.
50. Lewis Gordon: A sárkány szeme.
51. G. Lawrence: Kanada kék csillaga.
52. Ernest Beck: A titokzatos árnyék.

Kaphatók a Tarka Regénytár kiadónvatalában, József-kt. 5.

ELSŐ FEJEZET.

Hajótörött a Korall-tengeren.

— A vitorlát!...

— Nem megy...

— Az ördögbe... vágd le, mielőtt a tengerbe fordulunk!

— Vigyázz... hé Arcques, a kormányt...

A vitorla pattogva feszült szembe a széllel, azután kettéhasadt, majd éles kés vágta át tartóköteleit s arra úgy elrepült, mint valami lepke, amely imbolyogva száll a viharban, a tajtékzó hullámok fölött. A karcsú vitorlás minden eresztékében ropogott; kis fedélzetén öt durva, szakállas arc meredt egymásra s tíz kemény kéz próbálta elhárítani a körülöttük harsogó, kavargó hullámpokol veszedelmét. A viharzó tenger fehér tajtékot túrva tört meg az alacsony korallzátonyokon, amelyek egészen a szemhatár széléig húzódtak s amelyek elől a pokoli szélben nem látszott menekülés.

Arcques szilárd kézzel tartotta a kormányt; arca kivörösödött, minden izma megfeszült, szinte hozzánőtt a kormányhoz. Bunny, a versaillesi rém azzal vesződött, hogy pusztá kézzel kitörje helyé-

ből az árbocot; munkáját azonban már nem tudta befejezni. A szél üvöltésénél is erősebb recsenés hallatszott, a vitorlás nagyot zökkent s a bordák hirtelen szétnyíltak, mintha papírból lettek volna. Bunny rémülten felordított, Arcques elengedte a kormányt. A többieknek talán még arra sem jutott idejük, hogy megijedjenek; széles hullám csapott végig a lesüllyedt fedélzeten s a következő pillanatban valamennyien a hullámok között vergődtek.

Arcquesnek szerencséje volt; a hullám nem a mélybe rántotta, hanem messze lódította a zátony környékéről. Erélyes karcapásokkal úszott; társai közül senkit sem látott s a vitorlást is elnyelte az örvongó vihar.

Meg sem próbált szembeszállni a hullámokkal; éppen elég munkát adott felszínen maradásának biztosítása. Érezte, hogy nagy sebességgel ragadja magával az áradat északnyugati irányban. Pillanatig sem áltatta magát a menekülés reményével, de nem sokat törődött az elkerülhetetlennek látszó halállal sem. Olyan helyről menekült, amelynek borzalmai mellett semmiség volt a megfulladás.

Maga sem tudta, meddig tarthatott az örvongó küzdelem; látta, hogy a hullámok percről-percre közelebb sodorják egy korall-gyepűhöz, amely fölött fehér tajtékot túrt az átcsapaó hullámverés. Hirtelen borzalmas ütést érzett és elsötétült előtte minden.

Amikor magához ért, tükörsíma volt a tenger s a vizen lebegő párafoszlányok mögött éppen felkelt a nap. A dereka rettenetesen sajgott, ruhái foszlányokban lógtak. Időnként egy-egy könnyű

hullám végigcsapott rajta s ez az önkéntelen lany-
gyos fürdő figyelmeztette veszedelmes helyzetére.

Fellápászkodott.

Korall-zátonyon volt, amely alig félméterrel
emelkedett a hullámok fölé s amelynek szeszélye-
sen kanyargó vonala tisztán látszott a szemhatár
széléig.

Arcques kissé elvigyorodott.

— A Sandy szirtek... háromszáz mérföld-
nyire hajtott volna a vihar?

Minden mozdulata olyan éles fájdalmat oko-
zott, mintha borotva hasított volna a testébe, de
azért megpróbálta továbbvonszolni magát a víztől
sikamlós, rózsaszínű korallképződményeken. Távo-
labb valamivel magasabbnak látszottak a szirtek,
odáig kellett eljutnia, nehogy a közeledő dagály
elsodorja.

Kínzó éhséget és égető szomjúságot érzett;
mohón kapott néhány heverő kagyló után, de a
sós, nyálkás hús csak fokozta szomjúságát. Elérte
a szirti legmagasabb pontját, amelynek száraz, re-
pedezett felülete arra vallott, hogy dagály idején
is szárazon marad. Nedves kabátját a fejére húzta
és ledőlt a legbiztosabbnak látszó helyre. Ájulás-
szerű mély álomba zuhant. Alkonyatkor ébredt fel
s egyre kínzóbb éhségétől küzdve megindult a víz
felé, hogy ismét kagylókat keressen.

Hirtelen megállt. Keskeny laguna szélére ju-
tott s az alig ötvenméteres víz túlsó partján sötét
tömeget vett észre a zátonyokon. Tisztán látszott
néhány gerenda felmeredő vége s az olajos desz-
kák repedezett felülete. Valami régi romcs lehetett,
amely megakadt a szirteken s most a szabadulás
lehetőségét csillogtatta meg Arcques szemei előtt.

Éhséget és szomjúságot feledve, habozás nélkül belegázolt a vízbe és átúszott a lagunán. Éppen a roncsok mellett kúszott fel a partra és leült a gerendák egyikére. Most már megismerte a roncsokat; valami vitorlás fedélzet-párkányának leszakadt része volt, amelyet azonban összetartottak az erős gyantafából készült csapok. Ha sikerül vízre csúsztatni, napokig utazhat az áramlat sodrában arra, amerre a jószerencse viszi.

Egészen elmerült a roncs szemlélésében. Csak akkor rezzent össze, amikor mély hang dörrent meg a háta mögött.

— Szép tutaj, mi?

Pillanat alatt talpon termett és hátrafordult. Bunny állott előtte; ruhája rongyokban lógott s arcán véraláfutások nyomai bizonyították, hogy vele is alaposan elbánt a vihar. Kemény izmai azonban duzzadtan vibráltak a sötétbarnára égett bőr alatt.

— Bunny... hogy kerültél ide?

— Ahogyan te.

— És a többiek?

— Mit tudom én? Remélem, valamennyien elpusztultak.

— Reméled?!... Megbolondultál, Bunny?

— Nem én... de te is jobban jártál volna, ha megfulladsz, mintha az éhségtől, szomjúságtól pusztulsz el itten a szirteken.

Arques a deszkák felé sandított; kezdte érteni, hogy mire gondol Bunny. Felgyult benne az indulat. Lobogó szeme a tagbaszakadt matrózra villant.

— Ugy gondolod, hogy kettőnk számára szűk lesz a tutaj?

— Ugy... A Korall-tengerben hemzsegek a cápák. Két ember alatt annyira lesúlyed a deszka, hogy a fenevadak kényelmesen lepiszkálhatnak róla.

Arcques bólintott:

— Jó, hogy figyelmeztettél, mert magammal akartalak vinni...

Bunny hirtelen előrenyúlt s villámgyors mozdulattal ellökte a másikat a roncsból.

— Félre innen!...

Arcques visszahúzódott, de csak egy pillanatra. Izmai megfeszültek s előrepatlant, mint a kilőtt nyíl. Tudta jól, hogy az élet-halál küzdelem elkerülhetetlen s győzelemre csak akkor lehet kilátása, ha gyors támadással zavarba hozza ellenfelét.

Bunny valóban nem számított arra, hogy társa ijedt védekezés helyett támadni fog. Mire észrekapott, Arcques ökle már olyan erővel csapódott az állára, hogy megtántorodott.

A matróz felordított, mint valami sebzett vadállat. Vak dühhel ugrott Arcques felé, kaszázó ökle azonban csak levegőt csépett. Mire összekapaszkodtak, kapott még néhány ütést, amelyeknek kábulata némileg kiegyenlítette az erőkülönbséget kettőjük között.

Vad küzdelem volt, némã és irgalmatlan, mint a kietlen szirtek, amelyek körülfogták őket reménytelenül és legyőzhetetlenül. Mind a ketten az életükért harcoltak s Bunny belevitte a küzdelembe combvastagságú karjainak minden erejét. Félelmetes erő volt ez, amelyet az újkaledóniai fegyvergyarmaton töltött három esztendő sem tudott felmorzsolni; Arcques csak fürgeségével s támadásainak higgadt megfontolásával tudott védekezni ellene. Már az első másodpercekben sikerült ugyan

néhány gyomorszájútést bevinnie, Bunny vasökleinek pörölycsapásai alatt azonban csakhamar fogni kezdett körülötte a zátonyvidék.

Érezte, hogy nem sokáig tarthatja magát a bivalyerejű fegyencel szemben; lassan hátrálni kezdett lefelé, hogy a víznosta, síkos talajra csalja ellenfelét. Bunny elvakultan követte s ez a könnyelműség megpecsételte sorsát. Arcques hirtelen gáncsot vetett s a hátrazuhanó ember állára vad erővel csapott le az ökle.

Bunny feje hangos koppanással ütődött a sziklához, amint teljes hosszában elterült a lejtős parton.

Arcques lihegve állott fölötte. Véres szemei nézték, de nem látták az izomkolosszus testét, amint lassan megindult és csúszni kezdett a víz felé. Csak a halk csobbanás térítette magához s akkor ösztönösen kapott az elmerülő test után. De félúton megállt a keze; ostobaság lenne megmenteni Bunnyt; ha magához tér, előlről kezdődik a harc, ha viszont itthagytja, akkor úgylis elpusztul a korallzátonyon.

Elfordult és szemügyre vette a roncsdarabokat. Erős hullámverés vethette őket partra, mert a víztől vagy hat lépés távolságra heverték s alig lehetett őket megmozdítani. Arcques azonban haldéktalanul munkához látott; embertelen erőfeszítéssel vízrecsúsztatta az alaktalan alkotmányt, rákapaszkodott, azután egy letört deszkadarab segítségével ellökte magát a parttól.

A kezdetleges tutaj imbolyogva ringott a vízben, majd lassan megindult a hullámverés sodrában a lagunák között. Arcquesnek minden erejét és

ügyességét össze kellett szednie, nehogy ismét szirtnek ütközzön.

A vízre már régen ráborult a világoskék trópusi éjszaka, amikor végre kiért a lagunák közül egy szélesebb csatornába, amelynek vizén azután alig észrevehető lomha mozgással indult el északnyugati irányban.

MÁSODIK FEJEZET.

A Sannas fedélzetén.

A marconista megállt a feldélzetén Steer kapitány mellett.

— Parancsnok, rádiogram...

A kapitány átfutotta a papírlapot, azután változtatva visszaadta.

— Már megint Noumea... a nyolcadik körözés a szökött fegyencek ellen...

A rádióhoz fordult:

— Üzenje meg, hogy elhagytuk a Sandy-szirtet magasságát s már a 158-ik hosszúsági fokon haladunk Townsville felé. Ezideig semmiféle szökevény nem nyomát se láttuk; ha tehát azt akarják, hogy visszakerüljenek azok a szerencsétlenek a fegyenctelepre, akkor kutassanak utánuk Surprise környékén.

Gaston Soinsons, a radikális párt képviselője megmozdult a kényelmes gyékénykarosszékben.

— Ostobaság! ... Ha megszöktek, megszöktek. Néhány gazfickóval kevesebb van a világon és kész.

— Hogy mondhat ilyet? — nézett rá Jules Vienne —, emberek vagyunk, tehát kötelességünk a szökevényeket megmenteni az elpusztulástól.

Bob Cratt, a másodiszt, elvigyorodott. Barnára sült arcából féhéren virított elő egészséges, tömött fogsora.

— Ez aztán derék beszéd. Dícséretreméltó humanizmus, de egyúttal biztos jele annak is, hogy a képviselő urak közül még senki sem látott közelről fegyenctelepet.

Soinsons elvörösödött.

— Honnan tudja ezt olyan biztosan, Mr. Cratt? A tiszt nevetett:

— Ha ismernék a bagnót, megértenék, hogy egy szökött fegyenc számára százszor vonzóbb a halál a tengeren, mint az élet Ujkaledónia kobaltbányáiban.

Jules Vienne megcsóválta a fejét:

— Ez nem igaz. Minden éhhalálraítélt örömmel fogadja, ha büntetését kegyelemből életfogytiglani kényszermunkára változtatják.

— Mert akkor még ő sem ismeri a bagnót. És Cayenne tengerparti fürdőhely Kaledónia borzalmaihoz képest.

A fiatal tengerésztiszt olyan meggyőző hangon, annyi hévvel beszélt, hogy szavaira még Leon Bonnair, a Paris Soire szerkesztője is felült nyugvószékében.

— Ez éppen úgy hangzott — mondta —, mintha adatai lennének a fegyenctelep életéről.

— Adataim nincsenek. Éppen csak hallottam egyet-mást, ennyi az egész.

Vienne türelmetlen mozdulatot tett.

— Kár ezzel a témával tölteni az időt. A gyarmatügyi minisztérium nem a kaledóniai bagno felülvizsgálásával bízott meg bennünket.

— Nem bizony — bólogatott gúnyosan a Paris Soire szerkesztője. — Minket a magas minisztérium a Hebrida-szigetek vegyes francia-angol közgazgatási szervének tanulmányozására küldött ki. S míg mi ezt a fából vaskarikát igyekszünk rendbehozni, addig a kobaltbányák és őserdők borzalmai között talán százszámra pusztulnak az emberek.

Vienne felállt.

— Ne felejtse el, Bonnair, hogy angol hajó fedélzetén vagyunk. Ezek a kérdések nem tartoznak angol barátainkra. Különben is a legutóbi vizsgálat mindent a legnagyobb rendben talált a fegyvergyarmaton.

— Ezerkilencszázharmincegyben. Azóta nem járt kint bizottság... Ki tudhatja, mivé fajulhattak hét év alatt az állapotok...?

Steer kapitány megtömté kurtaszáru tengerészpipáját. Csillapító hangon szólt közbe.

— Azt hiszem, monsieurs, minden vita fölösleges. A Sannas fedélzetén legfeljebb csak az érdekelhetne bennünket, hogy megmenthetjük-e a szökevényeket a cápák elől.

Cratt felállt és a fedélzet korlátjához lépett. Lemutatott a tengerre.

— Erre a kérdésre maga a víz adja meg a feleletet. Ha nem volnék lusta, két perc alatt legalább öt cápauszonyt számolhatnék meg akár távcső nélkül is. Ahol ilyen tömegben vannak együtt a cápák, ott hamarosan felfordítják az olyan köny-

nyű vitorlást, mint amilyenen a körözés szerint a szökevények menekülni igyekeztek.

— Ha ugyan már a tegnapelőtti vinar nem végzett velük — fejezte be a parancsnok. — Hja, a Korall-tenger nem ismer kíméletet.

Ebben a pillanatban a szolgálatos matróz hangja harsant végig a fedélzeten:

— Ahoy... hajóroncs jobbra...

Mintha villám ütött volna a beszélgető társaságba, valamennyien felugrottak. Steer kapitány a szeméhez emelte távesővét. A Sannas futása meglassudott; Graham, az éppen szolgálatban levő elsőtiszt alkalmasint parancsot adott a gépek megállítására.

A fedélzetre vezető lépcsőknél feltűnt Yvonne Mainier karcsú alakja. Leon Bonnair titkárnője kissé csodálkozva haladt az izgatottan összehajló csoport felé.

— Történt valami?

Vienne izgatottan fordult hátra. Az idős gavallér széles mosolyával intett a leánynak.

— Jöjjön csak, mademoiselle... ha ugyan részt akar venni egy fegyvenhalászaton

Ismét a tengerre nézett, amelynek tükrén, talán két-három mérföld távolságra, apró fekete pont úszott. A kapitány látcsöve világosan mutatta, hogy a fekete pont roncs, amelyen mozdulatlan emberi test hever. A roncs körül nyugtalanul csillámlott a víz, biztos jeléül annak, hogy a tehetetlen hajótörött körül már hemzsegnék a zsákmányra éhes cápák. Steer a másodtiszthez fordult.

— Cratt... bocsássák vizre a négyesszámú mentőcsónakot. Hat emberrel menjen ki és néz-

zék meg azt a deszkadarabot. De siessenek, mert semmi kedvem késést írni be a hajónaplóba.

A másodtiszti sapkájához emelte a kezét és eltávozott. A többiek előrehajolva nézték, amint a mentőcsónak imbolyogva leereszkedik a csigákon, majd széles evezőcsapásokkal megindul a hajóroncs felé.

HARMADIK FEJEZET.

Fegyenc-halászat.

Mire hajnalodott, a roncsdarab Arcques-szel kiért a zátonyok közül a nyílt tengerre. A víz alig áramlott s a hajótöröttnek a deszkadarabbal kellett segítenie az órmótlan alkotmányt. Reggelre alig tudta mozgatni karjait a fáradtságtól és a világosságnál mégis azt vette észre, hogy a munka veszélyesebb része csak ezután következik. A nap szétsugárzó fénykévéiben látta, hogy köröskörül mindűrűbben csillámlik fel a víz.

Elsápadt.

Nagyon jól tudta, mit jelent ez a különös csillogás. A Korall-tenger félelmes ragadozói, az arubinak nevezett cápák már felfedezték a reménybeli zsákmányt s egyre szűkebb köröket vonnak körülötte.

Kétségbeesett erővel evezett, a tutaj azonban ennek ellenére alig mozgott. A teljes szélségszélben

ésimultak a hullámok. És még az a kevés áramlás is elmaradt, amely útjának első felében segítette.

A nap pokoli forrósággal tűzött le a síma vizükörre s Arcques egyre kínzóbban érezte a szomjúságot. Torka kiszáradt, nyelve a szájpadrólásához tapadt s cserepes bőrén egyetlen csepp izzadság sem fénylett.

Arcques látta ezt s tudta, hogy a trópusokon éppen nem szokatlan tünet számára a vég kezdetét jelzi. Tépett zubbonyát megnedvesítve turbánt rögtönzött magának s felállva kutatta a szemhatárt, hogy nem tűnik-e fel valahol a menekülést jelentő vitorla, vagy füstkígyó.

A tenger békés nyugalmát azonban sehol sem zavarta meg semmi; csak a közvetlen közelében suhant el néha egy-egy sötét árnyék közvetlenül a víz felszíne alatt. A cápák voltak, amelyek már egészen a roncs közelébe merészkedtek.

Arcques ismét evezni kezdett, ereje azonban pillanatról pillanatra fogyott s egyszerre hirtelen lehullott kezéből a deszka darab. Ijedten kapott utána, de későn; a rögtönzött evező a vízbe esett éppen akkor, amikor vészes közelségben bukkantak fel az orsóalakú, három-négy méteres sötét árnyak.

Lemondóan legyintett és végigfeküdt a tutaj közepén. Ha már semmi módon nem segíthet magán, legalább ne segítse elő a cápák dolgát se.

Szemei előtt vörös karikák táncoltak, majd dideregni kezdett.

— Napszúrás... — gondolta még tűnő öntudattal, azután fekete, süket csendbe borult körülötte minden. Éppen akkor, amikor a láthatár szélein feltűnt a Sannas kéményének füstje.

Mire Bob Cratt odaért a roncsához, Arcques már mereven és mozdulatlanul feküdt, akár egy halott. A roncs körül úszkáló cápák sietve kötődtek távolabb az evezőcsapások zajára s a másodtiszt egy matróz segítségével átemelte a csónakba a hajótöröttet. Nem vesződött élesztési kísérletekkel; nagyon jól tudta, hogy a szerencsétlen csak orvos segíthet, ha ugyan egyáltalán maradt még benne élet.

A Sannas fedélzetén riadt érdeklődés fogadta az eszméletlen embert. Bob Cratt a francia képviselőkhöz fordult.

— A szökött fegyencek egyike, megismerhetik a ruhájáról. De alig hiszem, hogy néhány napon belül megtudhatunk tőle valamit.

A hajóorvos éppen ebben a pillanatban fejezte be a vizsgálatot. Fölemelkedett Arcques mellől, zsebredugta a sztetoszkópot s kezében injekciós tű villant.

— Persze, okvetlenül meg akarják tudni tőle, hogy miként sikerült a szökés és mi történt a társaival? — nézett a parancsnok felé.

Steer bólintott.

— Ha lehet...

Az orvos vállat vont.

— A kámfor talán még segít rajta. Egyébként olyan rossz bőrben van, hogy nem éri meg a reggelt, hacsak valami csoda nem segít rajta.

Lehajolt Arcques felé s a vékony tű lassan benyomódott az izmokba. Néhány pillanat múlva libabőrözés futott végig a mozdulatlan testen. Az orvos intett.

— Hozzák utánam. Készítsenek egy pohár tejet. Félóra múlva talán kihallgathatjuk.

Előre indult s két matróz közömbös cammogással vitte utána a hordágyat, amelyen az eszméletlen test feküdt.

NEGYEDIK FEJEZET.

Yvonne Mainier titka.

Steer kapitány a képviselők mögött kilépett a betegek számára fenntartott kabinból. A hátuk mögött feltűnt az orvos szikár alakja is. Megálltak s halk hangon tanakodni kezdtek. Leon Bonnoir messziről figyelte őket.

— Örültség, — mondta Vienne — nem lehet egy lázas ember agyrémeit készpénznek venni.

A parancsnok vállat vont.

— Nem az én feladatom annak a megállapítása, hogy agyrém, vagy valóság az, amit a szökevény elmondott. Elkészítem a jegyzőkönyvet és továbbítom, ennyi az én feladatom ebben az ügyben.

Soinsons bólintott.

— Senki sem kívánja öntől, Mr. Captain, hogy a valósággal ellenkező adatokat vegyen a jegyzőkönyvbe; de nem tudom megéri-e a diplomáciai jegyzékváltást egy szökevény fegyenc vádaskodása.

— Ennek a megbírálása nem az én dolgom, — intett kurtán a parancsnok és kezét sapkájához emelve távozott.

Leon Bonnoir a csoporthoz lépett.

— Szabad nekem is megtudnom valamit a fogoly vallomásának érdekfeszítő részleteiből? — kérdezte észrevehető gúnyos hangsúllyal.

Vienne zárkózottan nézett rá.

— Nem. Semmi olyat nem mondott, ami érdekelhetné önt.

— Helyesebben, amit mondott, az nem való a nyilvánosság elé. Nemde?

— Gondoljon, amit akar, — vont vállat Vienne és sarkonfordult.

Soinsons követte. Bonnoir utánuk bámult azután a hajóorvoshoz fordult.

— Van remény arra, hogy felépül az a szerencsétlen?

— Nem tudom, — vont vállat az orvos — súlyos napszúrása van s a szervezete rengeteg vizet vesztett. Megpróbálom langyos tengerivízben fürdetni; bőrön keresztül talán hamarabb átszívódik a víz a szervezetbe.

— Mikor beszélhetnék vele?

— Azt hiszem, semikor. A parancsnok úgy rendelkezett, hogy a fogoly fogoly marad. Én mindezenetre azt ajánlottam, hogy tegyék partra a Chesterfield szigeteken. Nem nagy kitérő s ha clevenen átadják a francia hatóságoknak, legalább nem lesz rá gondunk.

Bonnoir bólintott. Lassú lépésekkel lement a hajó belsejébe titkárnőjéhez, aki a könyvtárban ült hordozható írógépe előtt.

— Hagyja abba a munkát, — szólt rá — néhány sürgős rádiógramot diktálok.

Yvonne szemmel láthatóan összerezzent.

— A fegyenc ügyében?

— Abban. Úgy látom túlságosan titkolóznak; valami tehát nem lehet rendben a fegyenc-gyarmaton.

A leány hirtelen letette a blokkfüzetet, amit már maga elé készített az asztalra.

— Mire gondol, monsieur?

— Természetesen arra, hogy visszaküldök valakit a szigetre. Ujkaledónia déli része már nem fegyenc-gyarmat, ott akárki nyugodtan partra léphet.

A leány felállt.

— Ezért felesleges rádiógramot küldeni Párisba. Sokkal jobb és gyorsabb megoldást tudok... Bonnoir bólintott.

— Valóban egyszerűbb volna, ha én mennék oda; nekem azonban a képviselőház ülőszékének megnyitójára otthon kellennem.

— Tudom, — bólintott a leány — ön nyugodtan folytathatja útját. Vállalkozom arra, hogy a legközelebbi kikötőben visszafordulok és megnézem, mi történik Ujkaledóniában.

Bonnoir keze megállt a levegőben.

— Megörült?

Yvonne Mainier felállt. Sápadt arca kipirult.

— Nem örültem meg, monsieur Bonnoir... okom van rá, hogy ezt a kiküldetést kérjem.

A Páris Soire szerkesztője a titkárnőjére bámult. Hirtelen, mint a villámcsapás ötlött eszébe az az esemény, ami után esztendőig hiába kutatott emlékezőtehetségében. Most már tudta, miért volt előtte ismerős Yvonne Mainier. Kissé elfordult és beleegyezően bólintott.

— Nos, nem bánom, ha olyan nagyon akarja; de tudnia kell, hogy a feladat még férfi számára is

veszedelmes. Ujkaledónia nagyobb része ismeretlen terület s a benszülöttek rosszindulatúak, sőt kegyetlenek. A sziget középső és északi részén még miszionáriusok sem járnak.

— Mindegy. Vállalom.

— Akkor hát, a legközelebbi kikötőnél visszafordulhat. Majd találunk rá valami ürügyet, hogy feltűnés nélkül elhagyhassa a hajót.

Leült s míg lusta mozdulattal új szivarra gyújtott, halk hangon beszélni kezdett.

ÖTÖDIK FEJEZET.

A fegyenc megszökik.

A Chesterfield-szigetek tágas félkörében huzódó csoportja egyike a kultúra végállomásainak a Korall-tengeren. Körülbelül középtájon fekszik Ujkaledónia kiflialakú teste és a Nagy Barrier között. A nyilvános statisztika szerint 3800 benszülött és 800 fehér lakosa van, de nem szantálfa és szágópálma termelése, hanem a francia partőrség itt állomásozó maroknyi helyőrsége szabja meg jelentőségét. Chesterfieldtől, az úgynevezett kultúrcentrumtól keletre már csak ősi és ismeretlen vizek, vad szigetek találhatók, amelyeknek sűrű bozótjaiban ellenséges néptörzsek huzódnak meg s ahol még mai napig is elterjedt szokás az emberévés

Steer kapitány szikratáviratban közölte a helyőrség parancsnokával, hogy a megszökött újkaledoniai fegyencek egyetlen életbenmaradt emberét Chesterfieldben partra teszi, de a képviselők kívánsága ellenére sem volt hajlandó láncfaveretni Arcquest.

— A Sannas fedélzete angol terület — mondta kurtán — itt tehát a szökevény vendégfogot élvez. A francia helyőrség parancsnoka veresse vasba tetszése szerint, én mint szerencsétlenül járt és megszabadított embert adom át neki.

Arcques bámulatosan hamar lábbaállt. A következő napon már megjelent a fedélzeten s az őrként melléje rendelt matróz társaságában letelepedett egyik mentőcsónak vászonhuzata alá. Naphosszat kónok hallgatással meredt maga elé s még Bonnoirnak sem sikerült szólásra bírni.

Talán csak akkor villant meg a szeme, amikor a megérkezés előtti estén Bob Cratt lépett a kabinjába és kiküldte a matrózt. De még ez a hosszú, közel félórás beszélgetés sem hatott rá erősebben, mert másnap ismét fásult és halálosan közömbös arccal vette tudomásul a parancsnok közlését, hogy délután Chesterfield szigetén újra a francia hatóságok kezébe kerül.

Ezen a napon kissé nyugtalan volt a tenger s bár a hullámozása nem látszott veszélyesnek, a szolgálatos Bob Cratt parancsot adott a rakomány megrögzítésére és arra, hogy a fedélzetről minden nélkülözhető holmit hordjanak le a hajó belsőjébe. Naphosszat folyt a munka s mire elkészültek, a láthatár szélén éppen feltűntek a szigetcsoport lapos, pálmafákkal fedett partjai. A kikötőtől szolgáló öböl bejáratát, mint mindenütt a Korall-ten-

geren, itt is széles zátonygyűrű vette körü; nagyobb hajó meg sem kísérelheti a kikötést a Korall-tenger apró öbleiben s a Sannas is csak a legnagyobb elővigyázattal haladhatott előre. Késő éjszaka volt, mire horgonyt vetettek s a fedélzeten megjelent négy francia tengerész a fogoly átvétele céljából.

Steer kapitány embergyilkos hangulatban volt; Chesterfieldig több mint huszonnégy órát késett s ráadásul nem is indulhat tovább reggel előtt. Éjszaka a szűk csatornában, a zátonyok között biztos a hajótörés. Fel sem ment a fedélzetre, kabinjából utasította az első tisztet, hogy adják át a franciáknak a szökevényt. A parancskiadás után, mint aki jól végezte dolgát, éppen szódás whyskijét kevergette, amikor újra kopogtatás hallatszott és Bob Cratt lépet be a kabinba.

A parancsnok meg sem fordult.

— All right, Cratt?

— Sajnos, baj van. A fogoly megszökött.

— Megbolondult? Hiszen délután még magam is láttam.

— Yes... én még alkonyatkor is benéztem a kabinjába, mert a matrózra szükségem volt a fedélzeten. Apatikus nyugalommal ült deszkapricesén és bámulta a tengert. Alkalmasint akkor szökött meg, amikor beértünk a csatornába. Kitorpte a kajütablakot és partraúszott.

Steer elgondolkozva cigarettára gyujtott.

— Átkutatták a hajót?

— Yes captain, nincs sehol.

— Akkor hát szerencsés utat neki. Mondja meg a franciáknak, hogy keressék csak a szigetek. Itt kell lennie valahol. Egyébként vegye

Jegyzőkönyvbe a dolgot és mondja meg a franciák-
nak, hogy a Sannas nem ér rá tovább vesztegelni.
Hajnalban révkalauzt kérek.

Cratt tiszteletgett és kilépett a kabinból, Steer
kapitány pedig új cigarettára gyujtott. Nem bán-
totta túlságosan a fogoly szökésének tudata; mint
vérbeli angol amúgy is elítélte a fegyencgyarma-
tok munkarendszerét s mindazt, amit Ujkaledóniá-
ról hallott, csak megerősítette ezt a meggyőző-
dését. Anélkül, hogy különösebben törődött volna
a dologgal, magában talán még kívánta is a fo-
golynak, hogy sikerüljön nyomtalanul eltűnnie, a
sziklák, zátonyok és apró szigetek útvesztőiben.

HATODIK FEJEZET.

Váratlan látogatás.

Yvonne Mainier idegenül nézett körül szobá-
jában. A bambusznádból és vályogból készült fala-
kon százlábuak futkároztak s az ablakra feszített
szúnyogháló néha hangosat koppant egy-egy neki-
ütődő, keményhátú bogár súlya alatt. A rozszant
gyékényszőnyeg fölött kétes tisztaságú ágylap, egy
asztal és két szék: ez volt a szoba minden bútör-
zata.

Noumi, a chesterfieldi helyőrség székhelye nem
város, sőt falunak is alig nevezhető. Pár tucat roz-
szant benszülöttviskó és néhány bungalow; ennyi
az egész. Fehér lakosainak száma mindössze 120,

de ebből is negyven katona; a többiek szétszórva élnek a szigetek között, ültetvényeiken. A Hotel Llyon az egyetlen kocsmá, amelynek néhány vendégszobája is van; itt zene szült az este s Yvonne néhány ijesztően kifestett nőt is látott. Mindezek felül fogalma sem volt, hogyan tud Kaledóniáig elvergődni, ha csak igénybe nem veszi valamelyik teherhajót, amelyek rendszerint hetekig bolyonganak a Korall-tengeren szigettől-szigetig.

Mindent összevetve Yvonne Mainier nem látta biztatónak a jelent, amely Léon Bonnair titkáránőjéből a Paris Soir riporterévé tette. A tengert felől elnyújtott, hosszú hördülés hallatszott; a Sannas kürtje volt. A hajó alkalmasint most érkezett nyílt vízre és kürtjellel búcsúzott a révkislanztól. Már talán a füstjét sem lehet látni s vele együtt eltűnt minden kapocs, amely Yvonne a kultúrvilággal összekötötte. Hetekig, sőt talán hónapokig a saját leleményességére, bátorságára és lélekjelenlétére lesz utalva.

Kopogtatás hallatszott. Yvonne az ajtóhoz lépett és megnyitotta. Amint megpillantotta a bejövőt, halkán felsikoltott.

Bob Cratt állott a küszöbön. Barnárasait arcából fehéren villogtak elő a fogai s gondatlanság mosolygásával úgy hatott, mint egy csintalan kedvű, vidám gyermek.

— Morning, Miss... erre ugy-e nem számított?

— Cratt... hogy került maga ide?

A tengerész behúzta maga mögött az ajtót és kényelmesen letelepedett egyik székbe. Cigarettára gyújtott.

— Nincs ördögösség a dologban, elhíveti. Mindössze az történt, hogy Townsvilleben új beosztás vár rám, azt megelőzően azonban hathónapos szabadságot kaptam. Tudja talán, hogy ez három-évenként kijár minden tengerésztisztnek, aki a szigettengeren teljesít szolgálatot. Nos, megkértem Steer kapitányt, hogy engedjen el pár nappal előbb.

— Nem értem. Mi keresnivalója van magának a Chesterfield szigeteken?

Rob Cratt komolyan nézett rá.

— Miss Yvonne, nekem is van szemem. Amint meghallottam, hogy kiszáll Chesterfield kikötőjében, rögtön tudtam, hogy valami örültségre készül.

— Örültségre? Nem mondhatnám...

— Ha jól ismertem meg Bonnoirt, alkalmassint azt az utasítást adta önnek, hogy igyekezzen tiszta képet szerezni az újkaledóniai fegyenctelep viszonyairól. Így van?

— Ha így van is, nem tartozik magára.

— Ez igaz. Nem is akarok beleavatkozni a dolgaiba, ha nem akarja. De azt hittem, szívesen fogad el útitársnak, miután mégis csak jobban ismerem a viszonyokat, mint ön. Ha ugyan nem tudom lebeszélni az újkaledóniai útról...

Yvonne cigarettát vett elő. Rágyujtott és szeme gúnyosan villant a tengerésztisztre.

— Nem, nem tud beszélni róla. Még akkor sem, ha erre esetleg Vienne vagy Soinsons kérte volna fel

— Pshaw... semmi közöm hozzájuk. De figyelmeztetnem kell arra, hogy Újkaledónia a legkeményebb férfi erejét is próbára teszi; ha pe-

dig a fegyencgyarmat életéről akar adatokat szerezni, számolnia kell azzal, hogy soha többé nem kerül vissza.

A leány bólintott.

— Tisztában vagyok minden veszedelemmel s csak azt szeretném tudni, hogyan lehet minél gyorsabban megközelíteni Újkaledóniát.

— Hajót kell bérelni. Talán találunk valami segédmotoros vitorlást. Ha megengedi, majd én elintézem.

Yvonne elnyomta cigarettáját az asztal deszkáján és felállt. A férfi mellé lépett.

— Mindenesetre köszönöm ezt a szép és nemmes barátságot, Cratt. De önálló nő vagyok, szeretek szembenézni a dolgokkal. Tudni akarom, hogy miért akar elkísérni, amikor maga mondta, hogy az út nem veszélytelen?...

A tenorész elvörösödött. Félrefordította a fejét.

— Ne értsen félre, Miss Yvonne. Az a gondolat vezetett, hogy nem engedhetem magát a biztos halálba rohanni. Nekem most van időm s van okom is arra, hogy segítsek magának felderíteni az újkaledóniai borzalmakat.

A leány hátralépett. Árnyékos pillái csaknem elfödtek a szemét, míg kutatóan nézett a férfi arcába. Kis csalódásfélét érzett.

— Megmondhatná, mi az az ok? — kérdezte szárazon

A férfi bólintott.

— Nem nagy dolog. Nyolc év előtt Marseillesben időzöt a hajóm, a Transatlantique Queen Marije. Akkoriban egy francia táncosnőnek udvaroltam s minden szabadidőmet abban a mulatóban

töltöttem, ahol ő fellépett. Persze nem egyedül le-
gyeskedtem a leány körül; akadt az udvarlók né-
pes seregében norvégtól albánig mindenféle náció.
Igazi nemzetközi tengerész társaság. Egy éjjel a
többiek rámtámadtak és csúnya verekedés kezdő-
dött a mulatóhelyen. Átkozottul forró pillanatok
voltak. Boxerrel, késsel támadtak rám s fityinget
sem adtam volna a saját életemért, amikor a Queen
Mary néhány odatévedt matróza a segítségre
sietett. Ütöttek, szúrtak, vágtak s valahogyan siker-
ült is kiszabadítaniok a halálos gyűrűből. De mire
az ajtóhoz jutottam, már három súlyos sebesült és
egy halott hevert a padlón. A verekedés zajára elő-
siető rendőrség valamennyiünket elfogott. Nem
kaptunk súlyos büntetést, csupán a másodkormá-
nyosunkat ítélték el a tengerész késén talált vér-
nyomok alapján. Lehet, hogy csakugyan ő ölte meg
azt a dalmát matrózt, aki holtan maradt a csata-
téren, de az is lehet, hogy ártatlanul sujtott az íté-
let. A másodkormányos 12 évi kényszermunkát ka-
pott s az újkaledóniai fegyenetelepre került —
miattam. Érti?...

Yvonne bólintott.

— Folytassa.

— Nem sok mondanivalóm van — fejezte be a
férfi — a másodkormányost Arcquesnek hívták s
ugyanaz az ember, aki tegnap este megszökött
a Sannas fedélzetéről.

A leány meglepődve kapta fel a fejét.

— Ön segítette?

— Én. Ismerem Chesterfield zátonyait s meg-
mondtam neki, hol rejtőzzön el. Vízet és élelmi-
szert is csempészttem a kabinjába, remélem, sikerült
megmenekülnie.

— De hiszen nem tud továbbjutni. A tengert nem úszhatja át.

— Nem is akarja. Rám vár, én pedig azt szeretném, ha visszajönné velünk Újkaledóniába. Ha a lapja érdekében eredményes munkát akar végezni, az ő helyismeretét és tapasztalatait aligha nélkülözhetjük.

— Sajnálom... én törvényes úton járok s nem fogadhatom el szökött fegyencek segítségét.

— Akkor sem, ha az újkaledóniai borzalmak megszüntetéséről van szó?

Yvonne megrázkódott. Pillanatig sápadtan, összeszorított szájjal nézett a tengerésztisztre, aztán elfordult.

— Örültség volna attól az embertől velünk jönni. Ha elfogják, újabb büntetésnek teszi ki magát.

— Beszéltem vele. Nem a büntetés elől szökött meg, hanem a törvénytelen, erőszakos bánásmód miatt. Harmadmagával az angol gyarmatok felé igyekeztek, hogy a gyarmati vendégjog védelme alatt hívhassák fel a francia hatóságok figyelmét az újkaledóniai helyzetre. Arra számít, hogy szolgálataiért elengedik hátralévő büntetését.

— Hát... nem bánom. Őszintén szólva bízom önben s örülök, hogy elksér. Mikor indulhatunk?

— Remélem, hogy holnap vagy legkésőbb holnapután. Tudják az itteni hatóságok, hogy hová készül?

— Nem.

— Akkor hát ne is szóljon róla, Miss Yvonne. Mondja azt, hogy lapja megbízásából néprajzi kutatásokat végez.

— Már elmegy?

— Igen, de hamarosan visszatérek. A viszontlátásra, Miss...

Feltette parafasisakját és kilépett az ajtón.

HETEDIK FEJEZET.

A 2117-es

Az egyenlítő felől forró fön érkezett. Az égő-vörös sziklakkal tarkázott, homokos tengerpartra népes csoport kanyarodott le a hegyek felől s fáradt lépésekkel haladt tovább a szöges drótsövénnel elzárt épületek felé. A másik oldalon, a Panié-hegy délnyugati lejtőjén, hasonló menet ereszkedett lefelé, míg egy harmadik, ötven-hatvan főnyi csoport a sziget belseje felé vezető út javításával foglalkozott. Vaitu, az újkaledóniai fegyenctelep központja, a sziget északi oldalán fekszik, a ciklonoknak, felhőszakadásoknak és tropikus viharoknak leginkább kitett területen. Dél felé, az őserdők övezetén túl lehetett volna ugyan alkalmasabb területet is találni a bagnó felépítésére, de ott már ültetvények vannak s a fegyencek serege nem tudnásgosan kíváncsi szomszédság. Meg azután a kobalt-, ólom-, ón-, mangán- és króm-ércek északon találhatóak a Panié csupasz, törmelékkal borított sziklái között s a kényszermunkatelep felállításánál

ez a szempont volt a döntő. Az anyaországban senki sem gondolkozott azon, hogy az öt évnél hosszabb időre ítelt újkaledóniai fegyencek közül miért csak 22 százalék szabadul a büntetés kitöltése után s hogy miért pusztul el 78 százalék a kényszermunka ideje alatt. Azok, akik tudták az okot, nem sokat törődtek vele, bár Baronne, a telep igazgatója, tíz év óta jelentést jelentésre halmozott. Ugyanannyit törődtek vele, mint azokkal a kényvekkel, amelyekben Baronne a nyugdíjaztatásáért könyörgött.

Agranoff törzsőrmester, a szolgálatvezető altiszt megállt a bagnóhoz vezető út szélén s elégedett arccal nézte a rabok bevonulását. Példás rend volt mindenütt; a fáradtan kullogó emberek között piszenés sem hallatszott s az örök fegyveres előírás szerint csőretöltve kísérték az esti bevonulást.

Agranoff bólintott. Így kell elfojtani minden zendülést, ami pedig pár esztendő előtt még napirenden volt. Megfordult és bement az igazgatóság épületébe, amely előtt néhány csenevész virágágy szomorkodott. Csak pázsit s néhány alacsony virágféle termett itt; a bokrokat és rejtekhelynek is alkalmas magasabb növényeket már esztendőkkal ezelőtt száműzte a bagnó területéről a gondos előrelátás.

Az őrmester belépett az igazgatósági épületbe s áthaladt néhány szobán, ahol rabok körölköztek fegyveres őrfelügyelete alatt.

Baronne igazgató hivatali szobájának hűvös büfotelében ült s nagy szakértelemmel whyskit kevert magának. Amint az ajtónyikorgást meghallotta, feltekintett. Vérekes szemei zavarosan meredtek a belépőre.

— Mi ujság, Agranoff?

Az őrmester viselkedésén nyoma sem látszott a tiszteletnek; esztendőök óta az történt a bagnóban, ami ő akart. Baronne a fegyenc-gyarmat borzalmai között felőrlődött idegeivel már régen átengedte neki a vezetést s a romlásbahulló emberek egykedvűségével kavargatta whyskijét órák, napok és esztendőök hosszat.

— Semmi hír, parancsnok. A szökevények eltűntek, mintha levegővé váltak volna. Elnyelte őket a tenger.

Baronne felemelkedett.

— Azóta már elérhették akármelyik szomszédos szigetet. Borzalmas lenne, ha megmenekülnének.

Agranoff vállat vont.

— Miért?... Mert egy kicsit megbélyegeztettem őket?

— A megbélyegzést tiltja a törvény, Agranoff...

— A korbácsolást is tiltja, meg a bilincsbeverést is... mégis csak azóta van rend, mióta erélyes kézzel kezelem a gazfickókat. Ha ez nem tetszik a párisi uraknak, jöjjenek ide és próbáljanak boldogulni a maguk törvényes eszközeivel. Majd meglátják, milyen szépen elsöpri őket az első lázadás.

— Jó, jó, nem azért mondtam... de ha elfogják a szökevényeket, megtalálják rajtuk a tüzes vas nyomát...

— Poklot... vagy sikerült megmenekülniök s akkor nem fognak eldicsekedni a multjukkal vagy nem sikerült s akkor már régen a cápák gyomrában vannak. Bon soir, parancsnok...

Kifordult az ajtón és cigarettára gyújtott. Esztendők óta mindennap ennyiből állott az esti jelentés.

A széles, hűvös folyosón kecskeszakállas ember állott eléje; Roix, a rádiós.

— Rádiógram, Agranoff, Chesterfield jelenti, hogy valami angol hajó kihalászott egyet a szökevények közül s partra akarta tenni a szigeten; a fickó azonban újra megszökött.

Az őrmester szája elferdült a gúnyos vigorgástól.

— Akkor hát jó utat neki. Feltéve, ha át tudja úszni a tengert.

— Ez még nem minden. Chesterfieldben partraszállt valami újságíró, meg egy angol tengerész. Merliernek az a gyanuja, hogy errefelé igyekeznek.

Agranoff arca megmerevedett.

— Hivatalos vizsgálat?

— Nem hiszem. Inkább amolyan kopóskodás lehet.

— Akkor csak hadd jöjjenek. Olyan tapasztalatokban lesz részük, hogy holtuk napjáig megemlegetik.

Sapkájához emelte kezét és továbbment. Alacsony, hullámbádoggal fődött épületek közé ért. A magas ablakokat sűrű vasrács védte s szabályos távolságokban őrszemek álltak lövésre készen tartott fegyverekkel. Halálos, dermedt némaság volt, szinte hallani lehetett a szél sóhajtozását s a tenger hullámainak távoli, elmosódott dőrejét. Az őrmester megjelenésére minden őrszem megmerevedett s az ügyeletes altiszt izgatott képpel

rohant ki egyik épületből. Agranoff sapkájához emelte a kezét.

— Minden rendben?

— A legnagyobb rendben. Csupán a C-épület egyik rabja remitenskedik. Kiöntötte a vacsorát. Azt mondja rá, hogy ehetetlen. Bilincsbeverettem és sötétzárkát ígértem neki.

Az őrmester arca eltorzult. Erre a szögletes, kissé mongolszabású arcra ijesztő elváltozásokat tudott rajzolni a viharként előtörő indulat. Megfordult s néhány lépéssel a C-barakban termett.

A tágas, alacsony folyosón sorbaálltak a fegyencek. Az alkonyati napfény tűnő világosságánál lázasszemű, lesóványodott, szakállas arcok látszottak a piszkosszürke darócruhák fölött. Halálös némaság volt, csak néha zörrent meg valamelyik rab bokáján az acélbilincs. A sor élén ugyancsak darócruhás szakács állott s öblös kontérból zavaros folyadékot mért az eléjekerülő esájkába. Halszag és a poshadt lé bűze töltötte meg a levegőt.

Agranoff szeme végigvillant a csoporton.

— Ki az, aki ehetetlennek találja az ételt?...

Pillanatnyi dermedt mozdulatlanság után valaki megmozdult a sor végén.

— Én vagyok, a 2117-es.

Az őrmester néhány ugrással a fogoly előtt termett. Tekintetük összevillant, mint két éles, párbajozó kardpenge. A fegyenc szakállas arca sóváány volt, de szemében dacos tűz lobogott; a kényszermunka hónapjai még nem tudták meggyilkolni benne az akaratot.

— En voltam az, aki visszautasítottam a vacsorát, mert bűzös és ehetetlen — mondta kemény hangon.

— Ugy... kétezeröttszázan jönak találják, te vagy az egyetlen, aki szerint ehetetlen. Valószínűleg nincs étvágyad, de majd gondoskodom róla, hogy kissé kikoplald magad.

Az ügyeletes-altiszthez fordult.

— Háromnapi koplalást a fiúnak, naponta fél liter vízzel. Addig földalatti zárka s este-reggel tíz-tíz korbácsütés. Rajta... az első adagot mindjárt kiadhatjátok neki vacsora helyett.

A sor végéről hat láb magas néger óriás lépett elő. A fegyőrök egyenruháját viselte s most sző nélkül átadta puskáját egyik társának. Oda lépett a vakmerő fegyvenchez. Durván előrelódította, hogy csaknem felbukott saját bilincseiben.

— Előre...

A bagó falában, mindjárt az ajtó mellett hatalmas vaskarika függött. A fegyencet odakötötték s egyik fegyőr letépte válláról a ruhát. A néger kezében szíjostor emelkedett fel és lecsapott a meztelen hátra. A szerencsétlen ember felivöltött; bőre öt-hat helyen felsepedt s a sebekből szökőkút módjára kezdett bugyogni a vér.

Agranoff komisz mosollyal nézte a korbácsolást s még akkor sem intett, amikor a 2117-es összerokadt az embertelen fájdalom súlya alatt. A néger fegyőr keze tízszer emelkedett fel s tízszer csapott le az ostor, véres ronggyá tépve a bőrt s belehasítva a vonagló sebekbe. Az őrmester cigarettára gyújtott. Elfordult, csak lábával intett az eszméletlen test felé.

— Vigyétek... ez sem fog többet válogatni az ételekben.

Elballagott olyan elégyt arccal, mint aki bebizonyította, hogy korlátlan ura a bagnónak.

NYOLCADIK FEJEZET.

A bagnó.

Az árbockosárban figyelő maláji matróz tölcseért formált a tenyeréből és mélyen a fedélzet felé hajolt.

— Ahoy... föld, jobbra előttünk.

Bob Cratt szeméhez emelte a távesövet és végigkutatta a látóhatárt. Jobboldalt, messze előttük fényesen csillámlott a víz s a zátonybarrieren túl, távesövön is alig látható messzeségben hegycsúcs kéklott. A tengerész néhány utasítást kiáltott a kormányos felé, azután lement a parancsnoki híd lépcsőin a fedélzetre, amelynek vitorlavászonnal fődött hátsó részén Yvonne küzdött a bágyasztó hőséggel.

— Megérkeztünk. Ha akarja, nézzon körül a távesövemmel; már látszik a Panié csúcsa.

— Hol van Arcques?

— Leküldtem a kabinba aludni. A közeljövőben szükségünk lesz minden éberségére.

A leány felkönyökölt nyugszékében. Nyugodt

mozdulattal vette elő cigarettatárcáját és rágyujtott.

— Mi a terve?

— Arcques nem maradhat velünk. A motorcsónakot ellátjuk üzemanyaggal s előreküldjük a sziget északi csúcsához. Az mindössze ötven mérföldnyire van a fegyenctelep központjától, de olyan zátonyos, mocsaras és kigyóktól ellepett vidék, hogy teljesen lakatlan. Ha nem sikerülne a dolgunk Vaituban, megkeressük Arcquest s az ő segítségével a mocsarakon keresztül jutunk a sziget belsejébe.

Yvonne bólintott.

— Nem bánom; a lényeg az, hogy minden körülmények között megismerjük a bagnó életét.

Bob Cratt visszament a parancsnoki hídra. A könnyű, alig kétszáztonnás brigg a passzátszél nyomása alatt dagadó vitorlákkal repült a hullámokon; a tenger széles hullámokat hömpölygetett s a kéklő messzeségben néhol opálzó függönyé sűrűsödött a pára. Ötödik napja voltak uton; Bob Cratt nyolcfőnyi legénységével együtt bérelte ki a vitorlást, amelyet sajátmaga vezetett s amely gyorsjárású, kitűnő hajónak bizonyult. Külön szerencse volt, hogy sikerült egy motorcsónakot is bérelnie; ezt a köhögős, lármás alkotmányt a fedélzetre vették, úgy okoskodván, hogy semmi esetre sem árt szélcsend ellen is bebiztosítani útjukat. A legénység fajtiszta malájokból állott; csendes, megbízható emberek voltak s még akkor sem látszott csodálkozás az arcukon, amikor alig néhány órával az elindulás után Bob Cratt kihasználta és a fedélzetre vette a zátonyok közül Arcquest.

Néhány óra múlva tisztán kibontakozott előttük az egész zátonysor, amely végignyúl a Ujkalendónia partjai mellett és rendkívül megnehezíti a kikötést. A Nagy-Barrierhez teljesen hasonló felépítésű korallium-gyepű körülveszi az egész szigetet s csak az északkeleti partok mentén szakadozik meg néhány helyen, ahol az erős hullámvérés megakadályozza a zátonyosodást.

A nap már lefelé hajlott az égen, amikor horgonyt vetettek a zátonysor előtt, mintegy hat kilométernyire a parttól. Távcsővel tisztán lehetett látni, hogy a kikötő mélyített, félig nyílt öbléből csónak indult meg feléjük. Bob Cratt gyorsan vízre dobatta a motorcsónakot s Arcques néhány perc alatt eldübörgött vele észak felé. Bob Cratt azt sem várta meg, amíg a kikötőből elindított csónak hozzájuk ér; lebecsájtatta a mentőcsónakot is s Yvonne társaságában megindult a part felé. A két csónak félúton találkozott, Cratt azonban ügyet sem vetett az egyenruhás evezősök intégetéseire s csak a zátonysoron túl állott meg a fából épített móló mellett. Egyenruhás altiszt lépett eléjük, amikor partra léptek.

— Ezen a helyen tilos a kikötés, monsieur — fordult Bob Cratt felé — s önök az embereink figyelmektetésével sem törődtek.

— All right boy... merre van a parancsnok?

— A parancsnok senkit sem fogad.

— A mademoiselle Párisból jött. Őt feltétlenül fogadni fogja a parancsnok.

Az altiszt vállat vont.

— Azt hiszem, ez sem változtat a dolgon. De felőlem megpróbálhatják.

Kinyújtott karral mutatta az irányt s Bob Cratt habozás nélkül megindult a homokos parton a bagnó épülete felé. Yvonne követte.

A drótsövénnyel védett kapuknál fegyveres őrszem állott s ismét előről kezdődött a hosszú magyarázkodás. Ugyanez a jelenet megismétlődött a parancsnoksági épület bejáratánál is s a tágas folyosóra már csak Yvonne jutott be egyedül. Bob Crattot, akinek beszédén megérzett angol származása, egyszerűen nem engedték be.

Baronne kelletlen arccal fogadta a leányt.

— Mit kíván, mademoiselle?

— A Paris Soire tudósítója vagyok, szeretném megismerni a bagnó életét.

— Van felhatalmazása a gyarmatügyi minisztériumtól?

— Semmiféle felhatalmazásom sincs.

— Sajnálom, akkor még kikötnie sem lett volna szabad.

— Végleges álláspontja ez, monsieur?

— Végleges és megmásíthatatlan. Ön is beláthatja, hogy a szabályokat nem szeghetem meg.

— Azt nem is kívánom öntől. Ha így áll a dolog, akkor tekintse semmisnek mindazt, amit mondtam. Látogatóba jöttem, azt megengedik a szabályok.

Baronne szemöldöke a homlokára szaladt a csodálkozástól.

— A fegyencek valóban fogadhatnak látogatókat két esztendőnként egyszer — mondta kissé bizonytalan hangon, — de csak akkor, ha a látogató feleség, vagy közeli vérrokon.

Yvonne elpirult, de azért habozás nélkül bólintott.

— Ugy van... a fivéremet akarom meglátogatni. Paul Malniernek hívják, a száma 2117.

Baronne tehetetlen mozdulattal ejtette le a kezét. Zavarában whiskit kevert magának és möhön ivott. Éppen válaszolni akart, amikor megnyílt az ajtó s Agranoff lépett a szobába. Baronne látható megkönnyebbüléssel fordult feléje.

— Jöjjön csak, jöjjön, Agranoff. A mademoiselle párisi újságíró s a fivérét akarja meglátogatni nálunk.

Agranoff a leányhoz fordult.

— Ki az ön fivére, mademoiselle?

— A 2117. számú fegyenc.

Az őrmester egy pillanatig gondolkodott, azután torz mosolyra torzult a szája.

— Sajnálom, a 2117-esnek fegyelmi büntetése van. A szabályzat pedig előírja, hogy a fegyelem ellen vétő fegyenc nem fogadhat látogatókat.

— Kérem... megvárom, amíg letelik a büntetés...

— Kár az időért. Ön újságíró s így csak a gyarmatügyi minisztérium engedélyével lett volna szabad partra szállnia.

— Nem gondolják, hogy embertelenség, amit művelnek?

— Nem. A gondolkodás különben sem a mi feladatunk. Azt elvégzik helyettünk Párisban.

Yvonne megrázta a fejét.

— Nem nyugszom bele az elutasításba. Elhajózok Noumeáig s a kormányzó engedélyével szárazföldi úton fogok visszatérni.

— Próbálja meg, mademoiselle, de figyelmeztetem, hogy a mi álláspontunk nem változik. Nem tekintheti meg a bagnót és a fivérével sem beszélhet.

Yvonne nem tudott felelni. Könnyeivel küzdve, az izgalomtól remegve lépett ki a bagnó ajtaján. Éppen akkor, amikor egyik baraképület előtt zürzavaros kiabálás hangzott fel, majd néhány puska-lövés dörrent beje az alkonvatba.

KILENCEDIK FEJEZET.

A 2117-es megszökik.

Amikor Yvonne belépett a házba, Cratt halkankáromkodott magában az ajtó előtt. Az őr többé nem sokat törődött vele s amint a tengerész ezt észrevette, lassan sétálva távolodni kezdett a bejárattól. A dermedt némaság és az üres udvar valósággal vonzotta, mint mánes a vasat. Szeretett volna minél előbb körülnézni, hogy a későbbiek kapcsán tájéakozódni tudjon, ha szüksége mutatkozik. Befordult az igazgatósági épület sarkán s amint eltűnt az őr szeme elől, rögtön megyorsította lépéseit.

Az udvarnak ez a része üres volt; baloldali húzódott a szélső bagnó-épület, előtte vagy százötven yard széles szabad térség volt. Térdigérő gaz verte fel a terepet, helyenként azonban lyukacsos bádoglepokkal fedett üres négyzetek látszottak.

Bob Cratt éppen arra gondolt, hogy megvizsgálja a különös jelenséget, amikor az épületből négy ember lépett ki. Áthaladtak a téren s a drótkerítés közelében megálltak egyik bádoglap mellett. Bob Cratt a falhoz lapulva figyelte az eseményeket.

A négy ember közül kettő lehajolt és felemelte a bádoglapot, mint valami csapóajtót. A harmadik letérdelt s pillanat múlva tántorgó, halkan nyöszörgő emberroncsot emelt ki egy láthatatlan lyukból. Bob Cratt torkát émelygés fojtogatta.

Az újkaledóniai fegyvergyarmat hírhedt földalatti magánzárkája tehát valóság, itt van a szeme előtt. Talán öt láb mély üreg, amelyet bádoglap fed s annak likacsain keresztül szabadon égeti a megláncolt foglyot a tropikus hőség, vagy veri a zápor, amint az időjárás szeszélye magával hozza. Ilyen fenytőeszközök mellett érthető, ha az elítéltek kétharmadrészét a halál váltja meg a szenvedésektől esztendőkkal a szabadulás előtt.

A négy ember a bilincsbe vert fogollyal a bagnó felé közeledett. A gyorsan leereszkedő alkonyatban már csak körvonalaik látszottak s Bob Cratt alakja is beleolvadt a fal szürke hátterébe.

A csoport megállt. A tengerésztiszt szófoszlányokat hallott, rimánkodó töredezett szavakat, majd hirtelen felemelkedett egy ostor és lecsapott a fogoly hátára. A szerencsétlen ember fájdalmasan felüvöltött, Bob Cratt pedig minden meggondolást félretéve, vakon előugrott.

Revolvert rántva ragadta meg az ostorozó nőger csuklóját és messze lódította. A fegyver csőve fenyegető félkört írt le a levegőben. Bob Cratt hangja csattant:

— Hogy merítek bántalmazni ezt a foglyot?

Négy szempár meredt rá csodálkozva. Egyikük megmozdult:

— Félre innen!... — csikordultak meg a néger fogai.

— Fel a kezekkel!

A revolvercső fenyegetően megvillant s az örök keze tétova mozdulattal lendült az ég felé.

— Kicsoda ön és hogy került ide?

Bob Cratt úgy tett, mintha nem hallotta volna a kérdést. Ráreccsent a legközelebb álló fegyőrre:

— Oldozd fel ezt az embert, de rögtön...

A fegyőr tétován mozdult. Valamennyiük arcán meglátszott, hogy Crattet holmi égből potyant felügyelőnek nézik, aki a fegyencgyarmat ellenőrzésére érkezett. A 2117-es fogoly kötelékei lehullottak. Bob Cratt elégedett arccal figyelte az eseményeket, de azután olyasmí történt, amire álmában sem mert volna számítani.

A fogoly abban a pillanatban, amikor bilincsei lehullottak, úgy zuhant előre, mint a ledöntött fa. Ajultnak látszott s a fegyőr ijedt dörmögéssel hajolt fölé. Mielőtt azonban még segíthetett volna rajta, a zéreshátú ember hirtelen felugrott s a kétségbeesett düh fellobbanó erejével szétütött a fegyőrök között. Támadása valósággal elsodorta a föléjehajló alakot, azután a négert érte kíméletlen erejű ökölcsapás s mielőtt magukhoz térhettek volna a megsebesítéstől, a fegyenc hirtelen nekiiramodott a szabad térségnek.

Másodpercek alatt elérte a szöges drótkerítést s olyan rugalmassággal, amit csak hosszú esztendőök

embertelen szenvedése kölcsönözhetett a végképpen elcsigázott izmoknak, valósággal átrepült rajta. Látszott, hogy vízszintesen úszó teste ránehezedik a drótsövény felső szélére, hallatszott a tépődő hús nyers recsegése, azután nyekkenve elterült a földön.

A négy ember megbabonázva meredt Bob Crattre. Elsőnek a néger tért magához. Nem törődve Bob Cratt revolverével, felemelte puskáját és a menekülő után lőtt. A golyó zizegve csapódott bele a drótsövénybe s irányt tévesztve elporzott a földön.

— Szökés!... — ordította a néger — riadót!...

Bob Cratt zsebredugta revolverét. Körülnézett s látta, hogy mindenfelől fegyőrök rohamnak elő. Valahol az udvaron felhangzott a riadó éles, fülsértő hangja. Rögtön utána kutyaugatás hallatszott s egy falka véreb rohant neki eszeveszett esaholással a drótsövénynek.

— Ezt jól megcsináltam... — dörmögte magában Bob Cratt és sietve megindult az igazgatósági épület felé, nehogy a négernek eszébe jusson a komolvaab felelősségrevonás.

TIZEDIK FEJEZET.

Küzdelem a vitorlásán.

Bob Cratt abban a pillanatban ért az igazgatósági épület elé, amikor Yvonne kilépett az aj-

tón. Látták, amint az őrség végigrohant az udvaron s néhány egyenruhás ember lerántotta az őrtornyokban álló gépfegyverek védőburkolatát. Valahol döngve becsukódott egy nehéz ajtó s néhány eszeveszetten rohanó egyenruhás ember majdnem elsodorta őket. A riadó első, izgalmas másodperceiben senki sem törődött velük.

Yvonne rémülten kapaszkodott a férfi karjába.

— Mi történt?...

— Baj van... a kikötőhöz, milyen gyorsan csak a lábai bírják.

Futólépésben indultak a kapu felé, amelynek közelében valósággal hemzsegték a fegyőrök. Gépfegyvereket állítottak fel és reflektorokat irányítottak a bognó udvara felé. Senkinek sem jutott eszébe, hogy megállítsa őket s néhány perc múlva elérték a moló mellett himbálódzó csónakot. A máljai matrózok a lövöldözés zajának hallatára reszketve húzódtak meg a csónakban s a tengerész-tisztnak minden erélyére szüksége volt, hogy az evezőpadcokhoz kergesse őket.

Gyorsan távolodtak a partról, de közel másfél órába telt, amíg a zátonysor hullámverésén túljutottak. Cratt a fáradtságtól lihegve segítette fel a leányt a fedélzetre, azután maga is utánaugrott. Akkor már sötét éjszaka volt s a félig bevonat vitorlák árnyéka a kevés éjszakai fényt is teljesen elnyelte; csak a jelzőlámpák színes lángjai világítottak, mint a szentjánosbogár.

Cratt egyenesen a parancsnoki hídra sietett, de mielőtt még parancsot adhatott volna a vitorlák kifeszítésére, motordübörgés zaja hangzott fel

az éjszakában s pillanattal később a brigg karcsi testére kétoldaltól tűzött rá a reflektorok éles, szembántó fénye. A tengerésztiszt a fogait csikorgatta és elővette revolverét, noha reménytelennek látszott a helyzet. Yvonne reszketve simult mellé.

— Mit akarnak tőlünk, Cratt?

— Magának semmi bántódása sem lehet, engem azonban alkalmasint nyakönfognak. A látogatás rövid ideje alatt idegen állampolgár létemre túlságosan sok borsot törtem az orruk alá.

Mire befejezte a mondatot, már a brigg testéhez simultak a motorosok; tisztán hallatszott az ütődés és csákyázás jellegzetes hangja.

Bob Cratt, legyintett és meggyújtotta a parancsnoki híd kis fülkéjében a petróleumlámpát. Csakhamar lépések hangzottak fel s a lámpa fénykörében Agranoff őrmester vállas alakja jelent meg. Kezében revolvért tartott s a hátamögött is szuronyok fénye csillant.

— Ne próbáljanak ellenkezni... — intett Cratt revolvere felé — ez egész hajót megszállták az embereim. Mindkettőjüket letartóztatom.

— Milyen alapon?...

— Fogolyszöktetés miatt. Elismerem, ügyesen csinálták a dolgot, az ilyesmihez azonban nélkülözhetetlen kellék a motorcsónak és a gőzhajó is. Vitorlással nem lehet megszökni előlünk.

Bob Cratt szemei megszűkültek.

— A mademoisellel nyugodtan kihagyhatja a játékból. Neki semmi köze sem volt a dologhoz s nekem sem volt célom a szöktetés. Egyszerűen felháborított az ostromlás, azért avatkoztam bele az ügybe.

— Üres loesogás. Gondosan kiterveztek mindent jóelőre s alkalmasint a mademoiselle volt az értelmi szerző.

— Hogy mondhat ilyet? — csattant fel Yvonne.

— Egyszerű a dolog. A mademoiselle megátogat és engedélyt kér a fivérével való beszélgetésre. Mialatt így leköti a mi figyelmünket, ön, a cinkostárs hátraoson a bagnó udvarába s revolverrel kényszeríti az öröket arra, hogy a mademoiselle fivérének bilincseit feloldozzák. A többi már a fegyenc dolga s ő habozás nélkül ki is használja a kínálkozó alkalmat.

Yvonne felsíkkoltott.

— Hát a fivéremet ostorozták?...

Bob Cratt megszűkülte szemmel méregette a távolságot a parancsnoki fülke és a fedélzet között; érezte, hogy veszedelmes hálóba jutottak, amelyből csak vakmerő és váratlan támadás útján lehet kibontakozás. Mielőtt Agranoff válaszolhatott volna, hirtelen előugrott s ökle elcsattant az őrmester állán. Agranoff felüvöltött, a rohanó férfit azonban nem tudta megállítani. Cratt elsodort a fegyőrök közül néhányat, egyet áthajított a parancsnoki hid korlátján s a következő pillanatban a fedélzeten termett.

Öles ugrásokkal rohant a korlát felé, hogy a tengerbe vesse magát, de nem számolt Agranoff ravaszságával. A fedélzeten legalább harminc egyenruhás fegyőr sorakozott a korlát mellett, keresztbefektetve feltűzött szuronyú puskáikat. Mielőtt Bob Cratt ugorhatott volna, tizen is tá-

madtak rá, úgyhogy a puskák agyának kíméletlen erejű csapásai alatt elterült a padozaton. Utolsó erejével megpróbált még egyszer feltápászkodni, azután elveszítette az eszméletét.

Agranoff a parancsnoki hídon letörölte felsehzett álláról a vért és cigarettára gyújtott. Intett a fegyőrök felé.

— Vihetitek a mademoisellet. A másik fickóra vigyázzatok; személyesen akarom visszafizetni neki a kölcsönt.

Gúnyosan mosolygott, mialatt a fegyőrök durván megragadták a leányt és a parancsnoki híd lépcsője felé taszították.

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

Menekülés a bozótban.

A fegyenc a menekülés ősi és vad ösztönétől hajtva ugrott fel és rohant tovább a kerítés túlsó oldalán. Válla kegyetlenül sajgott. Érezte kicsorduló vérének meleg csikjait, amint végigfolynak meztelen testén, agyában kalapált a zuhanás kábulata, de a fájdalmakon és elcsigázottságon túl megállíthatatlanul vitte a szabadulás vágya. A leszálló alkonyat körülölelte alakját s a felhők mögül előszűrődő fény megnehezítette a fegyőrök fegyverhasználatát; viszont közel száz yardnyira nyílt, füves terepen kellett végigrohannia, amíg

elérhette az első patak mély, szakadékszerű medrét.

Rohant minden erejét összeszedve, anélkül, hogy a feldördülő puskákkal s a füle körül zizegő golyókkal törődött volna; tudta jól, hogy a megmenekülésre kevés reménye lehet, különösen akkor, ha bujkálással tölti el a drága másodperceket.

— Vagy hatot, vagy vakot... — villant agyába a szerencsejátékosok régi mondása s igyekezett meggyorsítani a tempót.

A hátamögött megreccsent a riadó éles hangja, mindjárt utána kutyaugatás hallatszott s az összefutó örök zürzavaros kiáltozása. Tudta, hogy most már másodperceken belül megindul a rendszeres hajsza; az őrség elébe kerül, hatalmas négyszögben körülveszik a vidéket s vérebekkel hajszolják, egyre szűkebb köröket vonva. Ha csak párává nem válik, nem menekülhet a hajtás gyűrűjéből.

Fénycsík csapódott el mellette a végtelen felé s lassú mozgással pásztázta át a füves térséget. Kissé jobbra tért, hogy elkerülje a fenyegetően közeledő fénysugarat, de akkor hirtelen a másik oldalon is egyszerre két-három helyen gyulladtak fel a reflektorok. A folyó szakadéka már alig volt tőle ötven yardnyira; már csak negyven, már csak harminc, már csak huszonöt yardot kellett megtennie. Ha sikerül elérnie a sebesrohanású víz medrét, kiúszhat a tengerre s a zátonyok között talán sikerül elsodort halászcsonakot vagy fadarabot találnia, amelynek segítségével lekerülhet a déli partok forgalmas útvonalaira.

Lihegve és ziháló mellel törtetett előre; már

csak néhány ugrás a patak medre. Hirtelen éles fénysugar oltelte körül s mielőtt még hasravágódhatott volna, valahol a reflektorok mellett egyre közeledve felporzik előtte a föld, azután vad és éles fájdalom hasított a vállába. Felordított s az ugrás lendületétől felbukfencezve legurult a szakadék oldalán. Érezte, hogy feje kőnek ütődik, azután a combjába hasított parázsló fájdalom, majd orra, szája tele lett porral, amint zökkenve megakadt a meder bozótjának sűrűjében.

— Tüdőlövés... — gondolta, kezefejével végigtörölve arcát s kissé csodálkozott, hogy nem vesztette el az eszméletét.

Zihálva tápáskodott fel s a bokrok indáiba kapaszkodva, remegő lábakkal megállt. A bagnó mellett hirtelen elcsendesedett a puskaropogás; süket és halálos csend vette körül, amit csak néha szakított meg egy-egy kutya vad csaholása.

— Most állítják a hajtást... — gondolta keserű szájjal s szemeit belemeresztette a sötét-ségbe, amely már meggyúlt a szakadék mélyén és vadon körülölelte.

Olyan gyengének érezte magát, hogy csak a legnagyobb erőfeszítéssel tudott állva maradni; szemei kápráztak, agya zúgott s a vállá égett, mintha forró katlan lobogott volna benne. Kitapogatta sebét. Bal vállán, közel a forgócsonthoz, a lapocka mellett hatolt bel a golyó s a hóna alatt jött ki; balkarja élettelenül lógott s érezte, hogy a seb erősen vérzik.

Leült.

Fogával s épen maradt jobbkezevel végighasított a nadrágját s a szennyes, durva daróccal be-

kötötte a sebét, úgy ahogy tudta. Azután valami ösztönös kábulatban megindult a sziklás, görgeteges patakmederben. A tenger felé akart menni, lábai azonban a patak folyásával ellenkező irányba vitték.

Valahol messze hirtelen megerősödött a kutyaugatás; most indul meg a hajtók serege s egy órába sem telik, a véredek rábukkannak.

Azt hitte, hogy vad erővel törtet, pedig csak botorkált a hordalékkövek és a sás bozótjában, célját tévesztve, mint a részeg. Tudatának utolsó fellobbanásával hirtelen a víz felé fordult. Inkább a megfulladás, mint újra a bagno büntetőzárkájának pokoli szenvedései.

Atgázolt a sás, nád és papiruszcserjék sűrűjén s hirtelen térdig süppedt a langyos vízbe. Még a víz fölé hajló növényzet talaján állva hirtelen megtántorodott és előrezuhan. Víz tódult a szájába, a füleiben is érezte az áramló víz sustorgását; menekülést keresve csapkodott maga körül karjával s görcsös erővel kapaszkodott bele a levegőbe. Érezte, hogy a patak sodra megemeli és himbálva megindítja lefelé, majd hirtelen valami tarkón kapta s olyan erővel rántotta meg az állát, hogy azt hitte, eltöri a nyakcsigolyáját.

— A kutyák — villant át agyán a rémület, aztán elvesztette eszméletét.

Amikor magához tért, félhomály vette körül; zöld reflexekben tört be hozzá a nap s legyek ezrei nyüzsgtek sebének átázott, véres kötésén. Halálos gyengeséget érzett, de azért mégis — tisztuló agya parancsának engedelmeskedve — megpróbált felegyenesedni.

Amerre tekintett, mindenütt sás-, nád- és páfránylevelek vették körül; valóságga úgy feküdt körülük, mintha koporsóban lenne. Testét a víz mosta, csak melle és feje látszott ki s állát kegyetlenül szorította egy hurokszerűen meggömbült nádszál, amely fogva tartotta s míg egyrészt életmentője lett, másrészt kishiján megfojtotta.

Sokáig nem mert megmozdulni. Visszatérő öntudatának percről-percre tisztább érzékeivel fűlt, de a víz csobogásán kívül nem hatolt el hozzá semmiféle hang. Később néhány madár röppent a csatliba s fejüket kíváncsian forgatva nézegettek az eszméletlennek látszó embert. Megpróbált feltápáskodni, de vállába olyan erővel hasított bele a fájdalom, hogy ismét majdnem elvesztette az eszméletét. Jobb tenyerébe vizet merített és szomjasan felszürcsölte.

Pihent. Nézte aombok között átszűrődő fényt s arra várt, hogy a fény mikor erősödik. Körülbelül tisztában volt azzal, hogy legalább is egyelőre sikerült megmenekülnie. A kutyák nyomát vesztették a vízparton s a sűrű nád megmentette a megfulladásól. Ha látták, hogy megsebesült és megtalálták a parton az árulkodó vérnyomokat, azt hiszik, hogy a véze zuhan s legfeljebb holtestét fogják keresni a tengerben.

A fény ahelyett, hogy erősödött volna, egyre gyengült s a fegyenc most már tudta, hogy teljes huszonnégy óráig hevert eszméletlenül.

Minden erejét összeszedve feltápáskodott s esúszva, két lábát és jobb karját használva felfergődött a partra. A páfrányok sűrűjében madárfészek tűnt a szemébe. A fészek kerek kis öblében

négy pettyes tojás fehérlett. Mohón kapott utána és szomjasan felszűrösölte. Csak most érezte, hogy milyen embertelenül éhes. Kutatni kezdett a bozótban s hamarosan sikerült tucatnyi tojást összeszednie. Ismét pihent. A tápláló étel némileg visszaadta erejét, úgyhogy sikerült talpraállnia. Vonszolni kezdte magát a patak folyásával ellenkező irányba, a hegyek felé. Gyakran kellett hosszabb-rövidebb ideig pihennie s néha ijedten feldobogott a szíve, amikor távoli kutyaugatás verte fel a patakmeder csendjét. A zaj azonban mindig távolabbról és egyre ritkábban hallatszott s most már megértette, hogy sikerült áttörnie a hajtás gyűrűjén.

Egész éjjel ment, de becslése szerint aligha tehetett meg tíz mérföldnél nagyobb utat; nappalra ismét meghúzódott a patakpart őshozótjában s a következő alkonyatkor lázasan dideregve ébredt.

— Sebláz — gondolta keserű szájjal, de azért minden erejét összeszedve ellenállott a vágynak, hogy fekve maradjon.

Tudta, hogy nem kell többet közvetlen veszélytől tartania, ha sikerül elérnie a hegység bozotos oldalát. A sziklavadon és a bozotosok egymást váltó rejtekhelyein keresztül megközelítheti a tengerpartot. Csak ott kell ismét vigyáznia, hogy örök kezébe ne kerüljön.

TIZENKETTEDIK FEJEZET.

Váratlan találkozás.

Arcques tisztas távolban maradt a parttól s az apró Belep-szigetek szorosainak úivesztőjében csúszott át Kaledónia északi csúcsához. Különös hely volt, ahol partot ért: mocsár és sziklavadon ölelkezése. A tölcseírszerűen előrenyúló zátonyok között felgyülemlett a túrzások iszapja, ellepte a part alacsonyabban fekvő részeit s bűzösen párolgó, feneketlen ingoványokat alkotott a sziklavidék alján. A közeli hegyvidék lejtőin néhány forrás fakadhatott; ezt bizonyították a náddal és sással benőtt vadvizek, amelyeknek békányálás tükre fölött szunyogfelhők lebegtek.

Arcques ismerte a vidéket; pontosan itt haladt el az az öt főből álló csapat, amely hetekkel előbb megszökött s amelynek az egykori marseillesi tengerész volt a vezére.

Arcques jól elrejtette a motorcsónakot a páfrányok sűrűjében, azután magához vette fegyvereit, élelmiszer-zsákját és vizeztömlőjét s felkúszott a legmagasabb parti sziklák egyikére. Búvóhelyéről egyaránt szemmel tarthatta a tengert és a szárazföld parti csikját; akár a vizen, akár a sziget belsején keresztül közeledőket idejekorán észre kellett vennie.

Nem félt az elfogatástól, bár napjában kétszer is látta néhány mérföld távolságban elsuhanni a parti őrség könnyű naszádjait. Valami konok és kemény akarat feszült benne; hála Bob Cratt iránt, aki megszabadította és feneketlen gyűlölet a sziget ördöge, Agranoff ellen. Legszívesebben elindult volna a bagnó felé, hogy néhány jólirányzott revolverlövessel fizessen a büntetés éveinek embertelen szenvedéseiért; de békén kellett maradnia, mert Bob Cratt úgy kívánta.

Várakozásának negyedik napján a hajnali szürkületben, messze előtte megmozdult a bozót, mintha valami nehéz állat törtetett volna rajta keresztül. Arcques felfigyelt; Ujkaledóniában nincsenek emlőállatok, kivéve a betelepített háziállatokat és a szarvast, amely a déli vidéken valóságos csapássá szaporodott. Itt északon azonban, a mocsárban mozgó test nem lehet eltévedt szarvas. Szeméhez emelte látcsövét; pillanattal később szétnyíltak a páfrányok levelei s tántorgó emberi test bukkant elő.

Félmeztelen volt s vállát kötés takarta a vastag iszapréteg alatt; lassan vándorolt, látszott, hogy erejének legutolsó tartalékait használja fel.

— Szökött fegyenc... — villant Arcques agyába a gondolat s a következő pillanatban felugrott.

Tudta, hogy semmitől sem kell tartania, a környéken nyoma sincs semmiféle őrsegnak. Gyorsan kuszott lefelé a sziklák között, nehogy a tántorgó ember az ingoványba tévedjen és elmerüljön, mielőtt segíthetne rajta.

A 2117-es nem vette észre a közeledő segítséget s csak akkor hőkölt vissza halálos rémülettel,

amikor alig néhány ölnyire tőle fegyveres, tenge-
résruhás fickó bukkant fel.

— Ki vagy...?

Arcques vigyorgott.

— De kíváncsi vagy; ne félj, nem viszlek
vissza a bagnóba. Megsebesültél?

— Belémlődtek...

Arcques nem sokat okoskodott; vállára kapta
a sebesültet s egy óra múlva mind a ketten a szirt
tetején hasaltak egymás mellett a nyitott élelmi-
szerzsák mellett. Arcques lemosta és átkötötte a
fegyenc sebét s a végkép kimerült ember szemmel
láthatóan felüdülve majszolta a vízbeáztatott két-
szerszűtet.

— Utolsó pillanatban segítettél rajtam — csil-
lant a szeme hálásan Arcquesre.

— Nem fontos, — legyintett a másik — de
most már talán megmondhatod, ki vagy és mik
a terveid?

A fegyenc rongyaira mutatott.

— Láthatod; a bagnóban 2117-es volt a szá-
mom, azelőtt pedig Paul Mainiernek hívtak.

Arcques keze megállt a levegőben.

— Mainiert mondtál? Jól hallottam?

— Jól. Talán emlékszel az ügyemre? Akkori-
ban csakugyan sokat írtak róla a lapok. Két lövés-
sel halálra sebesítettem hűtlen menyasszonyomat
és a csábítóját. Nyolc évet kaptam érte.

Arcques szeme izgalomban égett és a kéklő
távolságot kutatta.

— Most már mindent értek, — dörmögte, —
hé fiú... tudod-e, hogy a húgod a bagnóba ment?

Néhány szóval elmondta a történeteket a lá-

zasan kutató sebesültnék, azután elégedett vigyorgással jót húzott a vízestömlőből. Paul Mainier erőtlen keze ökölbeszorult.

— Az egész szigetet kiirtom, ha Yvonnek valami baja esik... — mormoga ziháló lélekzettel.

— Jó, jó... — nézett rá csendes mosolygással Arcques — egyelőre azonban aludj. A húgodat Bob Cratt kíséri, az pedig különb csirkefogókkal is elbánt már, mint Agranoff.

TIZENHARMADIK FEJEZET.

Baronne halála.

Bob Cratt felnyitotta a szemét. Alacsony tetőzetet látott a feje fölött s mellére fojtott, párás levegő nehezedett. Sötét volt s az alig derengő, sötétkék éjszakában szakállas, durvaarcú emberek vették körül. Egyikük, aki legközelebb állott hozzá, dörögő hangon, suttogva megszólalt.

— Veled ugyan alaposan elbántak. Honnan a pokolból pottyantál ide?

— Hol vagyok? A bagnóban?

— Dehogy... a Palais Royalban, Párisban. Ez az alacsony tető csak érzéki csalódás...

Fojtott nevetés fogadta a kétes szellemességű élcet, Bob Cratt felült. Fanyar hangulatban nézett végig a szennyes priccsen, amelyen feküdt s a darócruhás, sötétarcú alakokon.

— Ezért megfizet Agranoff, — sziszegte dühösen. A szellemeskedő fegyenc gúnyosan bólintott.

— Meg meg... magunk is azon törjük a fejünket esztendőök óta.

Visszafordult a társaihoz s halk tanakodás

Indult meg köztük; néhány perc múlva azonban ismét Cratt mellé lépett.

— Ide hallgas, Engem Pierre-nek hívnak, valamikor Pierre Chachonne volt a becsületes nevem. Én vagyok a vezető ebben az épületben s úgy határoztunk, hogy mondanánk neked valamit, ha okosan viselkednél...

Bob Cratt vállat vont.

— Láthatjátok, hogy nincs veszteni valóm; azért hát halljuk a mondókát.

— Előbb mondd meg, te vagy-e az az idegen, aki egy finon nővel érkezett valami vitorlásan.

— Én vagyok. Akaratom ellenére szökéshez segítettem egyik társatokat s ezért Baronne lefartóztatott a velem érkező leánnyal együtt.

Pierre gunyosan vihogott.

— Látszik, hogy nem ismered a dörgést a bagnóban. Baronne nem számít; hajnaltól éjfélig iszik s Agranoff azt csinál velünk, amit akar. Miatta moslék az étel, miatta törli a bilincs a tagjainkat és ő égettet bélyeget a vállunkra.

— Hm... tehát itt a rejtély nyitja.

— Itt ám... meg ott, hogy a párisi urak nem törődnek velünk. Felőlük rakásra pusztulhatunk, csak örülnek neki. De már nem sokáig. Elhatároztuk, hogy leszámolunk Agranoffal. Éppen kapóra jöttél.

Bob Cratt kutatóan nézett a banditára. Agyában villámgyorsan kergetőztek a gondolatok. Egészen biztos hogy fegyencélázadás készül, de: talán ez az egyetlen mód arra, hogy megszabadulhasson. Mert, hogy a történetek után Agranoff nem engedi el őket élve a szigetről, abban egy pillanatilag sem kételkedett. Bólintott.

— Számíthattok rám. Mi a terv?

— Olyan ostobának nézel, hogy első látásra kitálatok neked mindent? Nem fickó, ha arra számítottál, hogy elárulsz bennünket Agranoffnak, csalódni fogsz. Itt van még a hajó, amelyen érkeztetek?

— Nem tudom. Bérelt vitorlás volt, nyolc maláj matrózzal. Agranoff azóta alkalmasint tovább küldte őket.

— Nem hiszem, hogy elindultak volna. Most fordult a szél s ilyenkor rendszerint viharos a tenger.

Eihallgatott, majd hirtelen megélenkült a hangja.

— Értesz a rádióhoz?

— Hogyne; de nem tudom, mi hasznatok lenne ebből?

— Több, mint gondolnád. Hallgass rám. Az utolsó öt év alatt három fegyvercláadás volt a szigeten. Az elsőt leverték, mert a rádión kért segítség túlságosan hamar megérkezett. A másik kettőnél okultunk s előreküldtünk egy-két embert, hogy a rádiót idejekorán szétrombolják. Mind a kettő olyan szerencsétlenül nyúlt a géphez, hogy az erős áram leütötte őket. Pedig húsz fegyenc életébe került a próbálkozás.

— Nos, engem nem fog leütni az áram. Mikor kezdünk a dologhoz?

— Ha minden jól megy, holnap este. Előbb értesítenünk kell az embereket.

Kint az alsó folyosón közeledő lépések kopogtak fel. A fegyencsapat szempillantás alatt széteszlott. Bob Cratt azzal a tudattal hevert víz-

sza a pricesre, hogy fogsága nem sokáig fog tartani.

*

Agranoff belépett az igazgatói irodába és gondosan becsukt a maga mögött az ajtót. Baronne, szokás szerint, az asztalnál ült, ezúttal azonban érintetlenül hevert előtte a whyskis-üveg. Mintha rég elveszített akaratereje újjáéledt volna, hideg szemmel, józanul nézett az őrmesterre.

— Mi történt, Agranoff?

Az őrmester vállat vont. Ajka kissé megrándult a szokatlan hangra, de gondosan eltitkolta meglepetését. Tudta még a múltból, hogy Baronne igazgató józan állapotban veszedelmes ellenfél lehet.

— Semmi sem történt. A vitorlás elment...
Baronne ökle az asztalra csapott.

— A vitorlás még itt horgonyoz a sziget előtt. Negyedórása sincs, hogy a saját szememmel láttam. Az őrmester nagyot nyelt.

— Rendben van, monsieur, a vitorlás itt van s felőlem itt rostokolhat akár egy esztendeig is. Baronne felállt. Kezének egyetlen mozdulatával földreseperte a whyskis-üveget.

— Azt jelenti ez, hogy a rádiogrammot sem küldte el?

— Azt. Örültségnek tartom, hogy jelentsük az eseményeket Noumeának. Azonnal megindítanak a vizsgálatot s akkor mind a kettőnkre rossz világ következne.

— Úgy... tudtam, hogy visszaél a könnyelműséggemmel, Agranoff, de nem hittem volna, hogy közönséges bűncselekményekre vetemedik. Az pe-

dig, amit most csinál, nyílt megszegése föllebbvalója parancsának.

— Ezen korábban kellett volna gondolkodnia, monsieur Barcane. Addig, amíg csak az ön bőréről volt szó. Most már az én bőrömrre is megy a játék s én a bőröm épségéhez ragaszkodom, ameddig lehet.

— Bitang!...

Agranoff vállat vont.

— Nos hát, legyek bitang. Igaz² van, sőt tovább megyek; sikkasztó is vagyok, mert ez árubeszerzésnél ezekkel károsítottam meg az államot. A foglyok esztendőök óta moslékon élnek s ez az én művem, monsieur. A gyenge élelmezés ellensúlyozásán azonban mást kaptak a foglyok: ostort, bilincset és tüzesvasat. Mindez kirívó példája a hivatalos hatalommal való visszaélésnek. Jól tudom ezt, de tudom azt is, hogy a szabálytalanságokunk az ön italszenvedélye volt ez oka. S ha önre most rájött a tisztességi roham és bűnhődni akar, semmi közöm hozzá. A magam bőrét azonban nem engedem vására vinni.

Baronne íróasztala fiókjába nyúlt és kitette szolgálati revolverét az asztal lapjára. Néhány lépéssel Agranoff mellett termett.

— Nos jó; aki korpa közé keveredik, ezt megesszik a disznók, jól tudom; de értse meg, hogy még tetézi a bajt, ha elhallgatja a tegnapi és mai eseményeket. Yvonne Mainier újságíró, akinek az eltűnését számontartják, a férfi pedig angol állampolgár.

— Semmi közöm hozzájuk. Magukra vessenek azért, ami történt és ami történni fog.

Baronne nem felelet. Visszalépett az íróasztalhoz. Agranoff követte. Egymással szemben megállottak és a tekintetük összevillant. Mind a ketten tudták, hogy a végső leszámolás pillanata elérkezett. Összehúzott szemmel figyelték egymás mozdulatait. Agranoff oldalán a lezárt börtokban ott lapult a nehéz szolgálati revolver, de az igazgató még gyorsabban hozzájuthatott a maga fegyveréhez, amely az asztalon hevert. Szoborszerű mozdulatlanságban álltak. Elsőnek Baronne idegelmondták fel a szolgálatot. Rángás futott végig az arcán s keze villámgyors mozdulattal a revolver után kapott.

Agranoff fürgébbnek bizonyult.

Keze hirtelen előreleendült és lecsapott a revolverért nyúló kézre; Baronne megingott a váratlan támadástól s a fegyver a következő másodpercben az őrmester kezébe került.

Agranoff oldalt ugrott s kinyújtott kezében felemelkedett a revolver. Csövén láng csapott ki s a mélyhangú dörrenést tompán visszhangozták a falak. Az igazgató fejét pillanatra szinte elborította a láng és a füst. Közvetlen-közelről érte a golyó, csak halálos rémületben kitégult szemei villantak Agranoff felé.

Azután megingott a szikár férfitest és leromadt a székbe. Feje előrebukott s úgy maradt mozdulatlanul az íróasztalra nehezedve. Még vonaglott, de hörgése egyre halkult.

Agranoff feszülten hallgatódzott. Az éjszaka csendjét a legkisebb zaj sem zavarta. A lövés dörrenését alkalmasint elnyelték a falak. Agranoff gúnyosan elmosolyodott. Megfogta az igazgató lecsüngő kezét és feltette az íróasztalra. Aláhe-

lyezte a revolvert, azután csendesen, de gyors lépésekkel elhagyta a szobát.

Azt hitte, hogy senki sem veszi észre.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET.

Küzdelem a szabadságért.

Forrón és fülledten ereszkedett le az alkonyat, azután minden átmenet nélkül besötétedett. A fegyencek elköltötték a sovány vacsorát, azután az örök visszaterelték őket a cellákba. Ezen az estén a szokottnál is több étel maradt a csajkákbán; a várakozás izgalmától elszoruló torkok nem tudták legyűrni a falatokat. A levegőt szikrázó feszültség töltötte meg; ott vibrált ez az izgalom a fegyencek mélytüzű szemeiben is és ott feszült az ütésre készülő izmok rostjaiban.

Nem esett hangos szó, a fegyőrök közömbös arccal végezték munkájukat. Halk szavaik között sok volt az idegen beszéd; az ujkaledóniai fegyőrök legnagyobb része az indokínai büntetőterületről kikerült, leszerelt idegenlégionistákból állott. A légióban szolgált valaha Agránoff is és akadtak fegyőrök, akik emlékeztek rá, hogy hóhér volt a kokinkínai gyarmaton.

Bob Crattot is magával ragadta az izgalom. Alig csukódott be a cellaajtó a fegyőr mögött, amikor Pierre hozzálépett.

— Készülj és ne feledd el, hogy veled győz, vagy miattad bukik az egész lazadás.

— Biznattok bennem. De hogy kerülök ki innen?

A szakállas gonosztevő elvigyorodott.

— Hetek óta készen van a kijárat, de nem tudunk vele mit kezdeni. Figyelj rám, Elsőnek neked kell átbujni a nyíláson s az a feladatod, hogy észrevétlenül eljuss az igazgatósági épületig. A rádiószoba Baronne szobájából nyílik. Rombold szét a rádiót s ha a marconista rajtakapna, őt is némítsd el örökre. Mi negyedórával utánad törünk ki s akkor kezdődik a tánc. Vigyázz, mert ha szétfui a riadó, végünk van s akkor a te számadra sem lesz irgalom.

— All right, készen vagyok.

Pierre intett az embereknek s erre négyen felsorakóztak az ajtó előtt — alkalmasint előre megbeszélt terv alapján. A többiek félrehúzták a fal mellől az egyik priccset s Cratt meglepődve vette észre, hogy a falon tekintélyes nagyságú mélyedés tátong. Törmeléknek, vagy a falbontás nyomainak azonban színe sem látzott.

Pierre odahajolt a tengerészhez.

— Úgy nézd meg, hogy több, mint félesztendei munkánkba került a falbontás. Noisson csinálta, ő mestere az ilyesminek. Nincs egészen átfurva, de alig néhány milliméteres réteg tartja. Két szeg, meg egy ócska kanál volt minden eszközünk s a hulladékot a ruhánkra kenve hordtuk ki.

Bob Cratt bölintott.

— Akkor hát siessetek...

A Noissonnak nevezett bandita lehasalt. Feje

eltűnt a mélyedésben, mialatt minden idegszálat megfeszítve hallgatózott. A fal tulsó oldaláról a legkisebb zaj sem szűrődött be. Elégedetten bölömlintva ült fel.

— Rajta... — biztatta sajátmagát s bakan-csos lába eltűnt a mélyedésben.

Halk koppanás követte a rúgást s Noisson fel-egyenesedett.

— S il vous plait, monsieur... szabad az út.
A cellában lélegzetfójtó, szinte kézzelfogható csend fogta marokra a szíveket. A következő másodperceknek kellett eldönteni, hogy elindulhat-e végzetes útjára a lázadás, vagy mindjárt az első percben vérbefojtják.

Bob Cratt lehasalt és átpréselte magát a szűk nyíláson. Mielőtt felegyenesedett volna, gondosan körülnézett. Az éjszaka már sötét palástot borított az udvarra, csak messze elől, az igazgatósági épület előtt égett villanylámpa. Az ór éppen akkor tűnt el, a következő barak tulsó végén hirtelen egy, az ór alakjának sötét körvonalai bukkantak fel.

Bob Cratt megmerevedett. Az ór néhány másodpercig mozdulatlanul állt egy helyben, azután megfordult és ismét eltűnt az épület mögött. Ez volt az a pillanat, amikor cselekedni kellett.

A tengerésztiszt felpattant a földről s mint az árnyék suhant előre szorosan a fal mellé simulva. Az épület sarkánál megállt és óvatosan előreke-melt. Az ő éppen akkor tűnt el a következő barak mögött. Bob Cratt úgy mozgott, mint az árnyék. Lépései alig okoztak zajt, viszont a legcsekélyebb neszre is megállt és lélekzetvi-szafojtva figyelt.

A fegyőrök közömbösen rótták megszokott szolgálati útjukat; eszükbe sem jutott, hogy most,

'Agranoff rémuralmának negyedik évében, a fegyencek nyílt lázadásra gondolhatnak.

Bob Crat elérte az igazgatósági épületet.

A téglalap alakú háznak két szélső szobájában égett világosság, a tengerésztszít és szeme azonban észrevette, hogy a rádióantenna levezetése a tulsó oldal ablakához nyúlik. Tehát az egész épület meg kellett kerülnie, hogy elérhesse a rádiószobát.

A falhoz lapulva indult el, de hirtelen megtorpant. Miért ne tájékozódjon, mielőtt munkához fogna? Hátha az egész ház tele van fegyveresekkel? Óvatosan megközelítette a világos ablakot és felágaskodva benézett a függönytelen üveglapon.

Csaknem felkiáltott meglepetésében. A tűrhető kényelemmel berendezett szobában Yvonne ült az asztal mellett mozdulatlanul, apatikus egykedvűséggel. Őr nem volt mellette, de a szigeten valóban fölösleges is lett volna őrizni a fegyvertelen, gyámoltalan leányt. A fegyvertelenség és Ujkaledónia ismeretlen bozótjai együttesen biztonságosabb őrség néhány zászlóaljnyi katonánál is.

Bob Gratt a másodperc tört része alatt határozott. Ha megvárja a lázadás fejleményeit, még a fegyencek győzelme esetén sem biztos a szabaddulás; Yvonne túlságosan szép és fiatal ahhoz, semhogy a fegyencek gyűlevész serege erőszak nélkül kiengedje a kezei közül. Az egyetlen lehetőség tehát: felhasználni a lázadás perceit és menekülni, ameddig lehet.

Továbbbosont. Az épület bejáratának lépcsőjén sötét árnyék mozdult meg. Bob Gratt a másodperc tört része alatt szoborrá merevedett, de ugyanakkor lábai alatt ámulón megreccsent valami ka-

vicsdarab. Az őr felkapta a fejét. A tengerész alakját elnyelte az árnyék, de Ujkaledóniában, a jelek szerint, a legkisebb nesz is elég volt arra, hogy az őrok gyanúja felébredjen. A mélykék éjszakában szurony fénye csillant meg s közeledő lépések kopogtak a lépcsőn. Bob Gratt szíve a torkában dobogott.

Ha nem sikerül zajtalanul elnémitania a fegy-
őrt, Yvonneval együtt mindörökre elveszett. Semmi sem moshatja le róla azt a gyanút, hogy tőle indult ki az egész fegyencváladás.

Nem várta be, amíg az őr egészen a közelébe jut; összehúzódott s a következő pillanatban elnyúlt testtel rávetette magát a közeledő emberre.

A támadás sikerült; az őr kezéből kirepült a hanyagul tartott puská s Bob ujjai vaskapocsként fonódtak a sötétbarna, izmos nyakra.

Mind a ketten a földre zuhantak. Az őrszem nem lehetett túlságosan erős férfi, vagy minden gyanakvása ellenére is váratlanul érte a támadás, mert jóformán alig gondolt védekezésre. Gyámoltalanul kapkodot revolvere után, Bob szorítása alatt elkékvült az arca s a mozdulat abbamaradt. Végül is eszméletlenül nyúlt el Bob hatalmas erejű ökölsapása alatt, amely az állát érte.

A tengerész lihegve felállt. Gyors mozdulattal vette magához az őr revolverét, felkapta a puskát és berohant az épület üres, sötét folyosójára. Bár sehol sem égett lámpa, nem volt nehéz tájékozódnia. Mindössze két ajtó keskeny résén szűrődött ki világosság. Bob tudta, hogy jobbra kell térnie Yvonne börtöne felé.

Amint sejtette, az ajtó zárva volt, a kulcs

azonban ott fityegett a kilencsre akasztva; Yvonne tehát még Agronoff sem merte egészen fogolyként kezelni. A leány olyan rémülten pillantott fel az ajtó csikorgására, mintha kísértetet látott volna. Bob Cratt szempillantás alatt mellette termett és megragadta a karját.

— Nincs idő magyarázatra, Yvonne. Jöjjön velem; néhány perc múlva az elszabadult pokol őrvongése fog tombolni körülöttünk.

Mielőtt a leány válaszolhatott volna, magával vonszolta a rádiófülke felé. A sötét folyosón csak tapogatózva haladhattak előre; a Baronne ajtajának kulcslyukán kiszűrődő fény volt irányítójuk.

Félig sem tették meg az utat, amikor váratlanul lövés dörrent bele az éjszaka csendjébe. Yvonne halkán felsikoltott s Bob rémült mozdulattal tapasztotta ajkára a kezét. Lélekzetviszafojtva lapultak a falhoz, valósággal beleolvadtak a meszelés szürkéségébe.

— Felfedeztek... — lehelte Yvonne.

— Lehet... — markolta meg revolverét Bob.

— Meneküljünk. Talán még elérhetjük a kijáratot...

A tengerésztiszt nem felelt, mert hirtelen kinyílt az igazgató szobájának ajtaja s Agronoff lépett ki a folyosóra. Pillanatra tisztán látszott mongolszabású, kemény arcú. Betette maga mögött az ajtót és nyugodt, de siető lépésekkel haladt a kijárat felé. Nem nézett sem jobbra, sem balra s talán ez a merev fejtartás mentette meg az életét. Bob Cratt revolvere rezzenéstelenül követte mozdulatait, amíg csak el nem tűnt a lépcsőkanyarulatánál.

Bob megragadta a leány kezét.

— Gyorsan... a szobába...

— Nem... menekülünk.

— Ez az egyetlen lehetőség a számunkra. Rádión felhívom Noumeát és jelentem neki a történeteket.

Megindult a szoba felé s Yvonne most már ellenkezés nélkül követte. Elsőnek a férfi lépett a szobába. Megdőbbenve torpant vissza a küszöbön. Az íróasztalnál, ráborulva a felhalmozott iratokra, átlőttfejű férjiholttest hevert. Yvonne azonnal megismerte.

— Baronne. Agranoff lőtte agyon...

Bob Cratt szája megkeményedett. Kikerülte a holttestet és megnyitotta a rádiófülkébe vezető ajtót.

— Jöjjön ide. Nyissa ki az ablakot és ha gyanus mozgólódást észlel, szóljon.

Letette a puskát és a revolvért és a rádiókészülék fölé hajolt. Beindította a generátort, azután a code-könyv után nyúlt, hogy kikeresse Noumea hívójelét.

A generátor hangos bűgással indult meg s a tengerész keze táncolni kezdett a morzebillentyűn. Gyors ütemben adta a hívójeleket, azután vételre kapcsolt. Fején a hallgatókagylóval, félig elfordulva állt az ajtótól s csak akkor rettent meg, amikor halk, de fenyegetően éles hang csattant fel a háta mögött.

— Fel a kezekkel!

Bob villámgyorsan fordult hátra, a fegyverek után nyúló keze azonban félúton megállt a levegőben. Bosszúsán harapott az ajkába; ezt akkor sem csinálhatta volna ügyetlenebbül, ha most járt

volna először a Szigettengeren. A revolver és a puská két méter távolságban hevert az asztalon, az őrmester szeme viszont hideg kegyetlenséggel villant rá revolverének célgömbje mögül. Fel-egyenesegett.

— Nyert, Agranoff... — mondta színtelen hangon és engedelmesen felemelte a karjait.

Az őrmester közelebb lépett. Szeme győzelmes csillogással fordult el Bobról a rádió felé.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET.

Lázadás

— Kapcsolja ki a generátort.

— Nem örültem meg; az egész helyőrség élete azon múlik, hogy sikerül-e Nouméával érintkezést keresni. Lázadás készül...

Agranoff gúnyosan mosolygott.

— Szép mese, csak az a kár, hogy egyetlen szót sem hiszek belőle. Egyébként lázadás esetén sincs szükségem a rádióra; elég emberem van a rend biztosítására.

Bob Cratt pattanásig feszült idegekkel hallgatózott kifelé.

— Ember, értse meg, percekben belül nyakába zúdul a veszedelem. Ha garantálja szabadon bocsátásunkat, maga mellé állok a küzdelemben.

Agranoff szeme valósággal szikrát vetett.

— Hogy azután rámküldje a vizsgálóbiztosokat... kapcsolja ki a generátort!

— Nem kapcsolom!

Az őrmester revolvere hirtelen felemelkedett és csőéből láng csapott ki. Késérő löporfüsttel telt meg a szoba. Az adókészülék lámpája hangos pattanással szilánkolódott ezer darabra.

Bob Cratt agyát elöntötte a vér.

— Örült... — sziszegte szikrázó gyűlölettel s villámgyors lendülettel előreugrott. Agranoffot váratlanul érte a támadás; mielőtt revolverét újra használhatta volna, a tengerész már a nyakán lógott.

Vad küzdelem kezdődött az ajtó előtt. Bob Crattnak sikerült elkapnia Agranoff revolverét szorongató kezét, de érezte, hogy ellenfele sokkal erősebb nála. Az őrmester balkeze egyik ütést a másik után mérte a tengerész fejére s Cratt érezte, hogy lassan elkábul a rázáporozó

A legtöbbit,

a legérdekesebbet

a Tarka Regénytár

adja csak 10 fillérért

100 oldalon

ütések súlya alatt. Hirtelen oldalt fordult s ezzel a testesellel a falhoz szorította ellenfelét, most már táján sikerült volna felülkerednie, ha Yvonne bele nem avatkozik a küzdelembe.

A leány látta, hogy Bob Cratt elkábul az őrmester pörölyerejű ütéseitől. Az ablakot vastag rács védte, a küzdelem miatt az ajtóhoz sem férkőzhetett, tehát vakmerő elszántsággal megragadta Agranoff balkezét, hogy a tengerészt lélekzethez juttassa.

Ez volt Bob Cratt veszte; Agranoff szempillantás alatt megragadta a leányt és Bobhoz vágta, Cratt a leányt féltlen hátrahajolt s balkezének szorítása gyengült. Az őrmester revolveres keze a következő másodpercben előrelendült s az acéleső csattanva vágódott a tengerész homlokához.

Bob felnyögött s arcát elborította a vér. Eszméletlenül zuhant a földre.

Agranoff, még egyre szorítva a leány csuklóját, lihegve nézett reá. Gunyosan elmosolyodott.

— Ez megkapta a magáét... remélem mindörökre.

Még mondani akart valamit, de abban a pillanatban artikulátlan üvöltés hngzott fel az udvaron s mindjárt utána puskalövés dörrent bele az éjszakába.

Agranoff arca eltorzult. Magához rántotta Yvonnét. Forró lehellete szinte perzselte a leány arcát.

— Hát a barátod még sem hazudott. Lázárdást szitottatok, hogy kitörhessétek a nyakamat. Csakhogy hiba csúszott a számításba. Inkább a

lázadás, mint a vizsgálat. Annyi időm lesz, hogy veled együtt tengerre szálljak...

— Erresszen el....

— Soha többé, mademoiselle .. Agranoff őrmester meghal a világ számára, de élni fog valamelyik szigeten mint gazdag és független ültetvényes. Szép párisi lány lesz a felesége...

— Örült...

A leány szavait a riadó éles hangjai vágta ketté. Kint a sötétségbemerült udvaron már zúgott és zengett a lázadás. Fegyverek dörögtek, valahol géppuska kezdett kelepelni s egymásután gyulladtak fel a reflektorok fényzemei.

Agranoff szemeiben valóban mintha az örület lobogása izzott volna. Őkle vaskapócsként szorította a leány csuklóját. Hirtelen ötlettel felkapott egy tekercs szigetelt drótot, amely a műszerasztalon hevert. Egyik szék felé lódította a leányt.

— Leülni...

Yvonne megfeszítette kisportolt testét; halálos elszántság tűszerezte meg fiatal, kisportolt izmainak erejét, de mindez semminek bizonyult Agranoff vasökleivel szemben. Mindössze másodpercekbe telt s megkötözve, betömött szájjal, tehetetlenségre kárhoztatva hevert a széken, néhány lépésnyire Bob Cratt eszméletlen testétől.

Agranoffnak még arra is volt ideje, hogy elbúcsúzzon.

— Ne nyugtalankodj, galambocskám, visszacsajjövök érted. Éppen csak úgy teszek, mintha hősi halált hálnék kötelességteljesítés közben.

Övébe dugta revolverét és kifordult az ajtón.

Yvonne testét hangtalan zokogás rázta; csodálkozott magán, hogy ennyi borzalom között sem vesztette el az eszméletét. S minden baj tejébe ráadásul néhány perc múlva elaludt a vilány. A lázadók alkalmasint hatalmukba kerítették a gépházat.

*

Amikor Bob Cratt eltűnt, a sámsoni termetű Pierre hátraintett a többieknek.

— Lehet készülni... szedjétek elő a fegyvereket.

A priccsek alól kődarabok, fahusángok s egy széttört csákány vasdarabjai kerültek elő. A társaság felsorakozott az ajtó előtt. Némán, katonás fegyelemmel várakoztak.

Pierre csendes hangon adta ki az utasításokat.

— Az a fontos, hogy mindenki tűzön-vízen keresztül teljesítse a maga feladatát. Noisson, te a kulcsokkal kinyitod a szomszédos ajtókat; Crussel, Patt és a sánta Yolice segít. A többiek velem jönnek. Ha sikerül elérnünk a szomszédos épületet, elsőnek a cimborákat szabadítjuk ki. Én a tengerpart felé megyek, Noisson a gépházba rohan. Ha sikerült feltörnöm a parti raktárakat, lesz fegyverünk bőven. Választhatunk, hogy tengeren menekülünk-e, vagy a szárazföldön keresztül, a sziget északi csúcsa felé.

Helyeslő mormogás kísérte a szavakat. Pierre várt még néhány percig, azután kurta mozdulattal intett a cella mélyében várakozó Noisson felé.

— Indulhattok. Ne feledd, hogy addig nem csinálhattok semmit, amíg mi el nem intéztük az őrt.

Noisson bólintott s a négy ember egymásután eltűnt a fal nyílása mögött. Pierre az ajtóhoz lépett és erőlyes kézzel megdőngette:

— Sergeant... hé, sergeant... segítség!..

A folyosón közeledő lépések dobogtak fel. Pillanat múlva erőlyes hang hallatszott az ajtó mögül.

— Mi kell hé... miért nem alusztok?

— Noisson a végét járja... úgylátszik, kitört rajta a tifusz.

Pierre nagyon jól tudta, hogy erre a vészhirre okvetlenül megnyílik az ajtó; a tifuszcárvány a bognó rettegett réme, amely egyaránt szedi áldozatait a fegyverek és a fegyőrök közül s egyetlen hathatós ellenszere az elkülönítés. Az ajtó valóban kinyílt s a küszöbön revolverrel a kezében megjelent egy fegyőr vállas alakja. Felkattantotta kézi villanylámpáját és bevilágított a cellába. Aligha volt ideje arra, hogy észrevegye a felfegyverzett fegyencecsoportot; Pierre hatalmas öklében nehéz csákánydarab emelkedett a magasba és kíméletlen erővel lecsapott rá. Ugyanakkor két pár kéz nyúlt előre s az összeomló testet berántotta a cellába.

Pierre villámgyorsan tépte le róla a fegyvereket.

— Meghalt...?

— Meg...

— Akkor előre...

Kezében a fegyőr puskájával kirohant a folyosóra. Amennyire tudott, előreszaladt, de amint a különös mozgólódásra elősiető többi fegyőrök felbukkantak a kanyarulat mögül, hasravágódott és tüzelt. Két fegyőr azonnal elesett, míg a fegyverek, a szomszéd cellákból kiszabadított társaikkal együtt átbogtak Pierre feje fölött s valósággal elsöpör-

ték a fegyőrök kétségbeesetten lövöldöző hat-nyolc főnyi csapatát.

Keserű füstszag töltötte meg a folyosót s a cellákból egyre özönlöttek a kiszabadított foglyok. Az udvar felől hirtelen a lövöldözés zaját is túlharsozva artikulátlan üvöltés hangzott fel; Noisson csapata is akcióba lépett. Az őrszoba előtt megreccsent a riadó ideglépő jele s Pierre véres arccal megcsóválta feje fölött puskáját.

— Hajrá... előre, öreg csont!örök!...

Halottak és sebesültek tucatjain keresztülgázolva érték el a kijáratot; most már az épület valamennyi fegyence ott tolongott Pierre hátamögött. Háromszázan voltak, leszámítva azt a néhány embert, akiket a fegyőrök sortüze leterített. Pierre üvöltött.

— A tengerpart felé... hajrá!...

Minden rádióamatőr nélkülözhetetlen tanácsadója az

ANTENNA

képes rádióhetilap

műszaki rovata

Előfizetési ára egész évre P. 2.80, negyedévre 0.70 P.

Kérjen mutatványszámot a kiadóhivataltól: Budapest VIII., József-körút 5. II. em. Telefon: 444-00

Az első kapunál ebben a pillanatban lobbant fel az első reflektor fénye; átkutatta az udvart és megakadt az ordító, tolongó csoporton. A következő másodpercben szapora kepeléssel megszólalt egy gépfegyver s a diadalüvöltés halálhörgéssé változott a fegyverek soraiban.

Az elkeseredett csapat vad rohanását azonban többé semmi sem állíthatta meg; előznlöttek az épületeket, s mint valami gátját vesztett áradat zúdultak le a parti raktárak felé.

TIZENHATODIK FEJEZET.

Csöbörből vederbe.

Agranoff, amint kirohant az udvarra, pillanat alatt átlátta, hogy a helyzet veszélyesebb, mint hitte. Alig tett néhány lépést, mikor a világítás kialudt s csak néhány saját fényforráshoz szerelt reflektor sugárkévéje pásztázta az udvart. A két szélső barakk már teljesen néma volt; a reflektorok fénysugarában néha láthatóvá vált a tengerpart felé hullámzó tömeg s a középső épület táján heves puskaharc tombolt.

Ez volt a legnagyobb baj. Az igazgatósági épület körül felfejlődő fegyőrök nem használhatták fegyvereiket, viszont a rabok soraiban egyre sürűbben ropogtak az elrabolt puskák.

Hirtelen újabb veszedelem támadt. Az a csa-

pat, amelyik a gépházat rohanta meg, szintén fegyverekhez jutott s az elsötétített épület ablakainak fedezékéből gyilkos tüzelést indított a reflektorok ellen. Percek alatt két fényszóró sötétült el s Agranoff a fogait csikorgatva tehetetlen haragjában.

Ha nem akart egérfogóba kerülni, keresztül kellett törnie az udvaron, hogy a fegyencek két csapatának egyesülését megakadályozza.

Most látszott meg, hogy ez a vaskezü, kegyetlen férfi milyen higgadtan tud gondolkozni a végveszély perceiben is. Parancsára két gépfegyver csöve a gépház felé fordult, egy húszfőnyi csapat pedig lassan jobb felé húzódott, hogy golyószóróival nyugtalanítsa Pierre csapatát.

A viszonylagos nyugalom perceiben Agranoff rendbeszedte megmaradt embereit s két golyószóró fedezete alatt szétszórt rajvonalba megindult ékszerűen előre az udvar tulsó végén álló bagnet-épület felé. Tudta, hogy ezzel az intézkedéssel tulajdonképpen lehetővé tette a lázadóknak, hogy akár csoportosan szökdössenek az erdő felé, de nem törődött vele s nem is igen tehetett egyebet. A pillanatnyi helyzetben élet-halál kérdése forgott koekán.

A megmaradt két reflektor fénye is kialudt hirtelen; csak a hold sejtelmes fénye világította meg a csatateret, amelynek földjén halottak és fájgató sebesültek heverték.

Pierre csapata túljutott a gépfegyverek szórómezején s vad diadalüvöltéssel vetette magát a raktár-épületre. Az őrségül rendelt néhány fegyőr a tengerpartig húzódott vissza a túlerő ellen és

csatlakozott a naszádosok csapatához, amely a móló előtt, hevényészett fedezékekben várta a támadást. Talán húszan lehettek összesen s vezetőjük, egy forradásosarcú sergeant, tisztán látta, hogy nem sokáig tarthatja magát a megvadult, vérszomjas csőcselékkel szemben.

A tengerpart nyílt terepén nem tarthatták magukat, vissza kellett vonulniok, hogy félkörben megkerülve a bagnót, csatlakozhassanak Agranoff embereihez. Szaporán kattogtak fejük felett a lázadók golyói, amikor a sergeant végre kiadta a parancsot a robbantásra. Öt ember lerohant a mólóra s a karcsú őrnaszádok egymásután repültek a levegőbe. Ha már az őrségnek el kell pusztulnia, legalább a csapatosan menekülő gonosztevők kalózkodása ne veszélyeztesse a Sziget-tenger hajózását.

Pierre fogcsikorgatva nézte a kékesfényű lámpákat, amelyek emeletmagasságra csaptak s amelyeknek fénye messze bevilágította a tengerpartot.

— Ördög és pokol... — tombolt tehetetlen haragjában. — Nincs más mód, a hegyek közé kell bevenni magukat. Előre, az igazgatósági épület felé...

A lázadó csapat lassan visszahúzódott s rendetlenül hömpölyögve, ismét előzönlötte a bagnót. Most már három helyen folyt a harc. A tengerparton, a visszavonuló naszádosokkal, a gépháznál, Noisson felfegyverzett és népes ember-tömegével s végül a bagnó utolsó épületénél, ahol Agranoff és fegyőrei barrikádozták el magukat.

*

Yvonne Mainier az iszonyat és rettegés pokoli kínjait állotta ki a lövöldözés alatt. A drót-

kötél élesen a húsába vágott, nem tudott megmozdulni sem. Az ablakon néha egy-egy eltévedt golyó csapódott be s tenyéryi lyukat ütött a falon.

Végtelenségnek tetsző órák teltek el. Lassan pirkadt, amikor Bob Cratt elnyúlt teste hirtelen megmozdult. Könnyű remegés szántott végig rajta, majd tétován tapogatózni kezdett s nagy erőfeszítéssel feltámaszkodott. Egész arcát megalvadt vér borította s szeme tétován és kutatva járt körül a helyiségben. Pillanatra rábámult Yvonnera, de lát szott, hogy nem ismeri meg.

A leány torkán kitört a rémület kiáltása:

— Bob... Bob... térjen magához!...

A hangra a tengerész összerázkódott. Motyogott valamit s a bútorokba kapaszkodva, feltápáskodott. Letörölte arcát és tántorogva megindult az ablak felé.

— Nem... ne menjen oda — sikoltott a leány —, lövöldöznek.

— Mi történt...?

— Agranoff leütötte magát, engem pedig megkötözött. Kint az udvaron fellázdak a fegyverek s egész éjszaka ropogtak a puskák.

Rob Cratt agyába csak most tértek vissza az előző nap eseményeinek képei s a csatazaj szempillantás alatt visszaadta tetterejét. Bár gyengének érezte magát és ködös kábulatban forgott előtte a szoba, váratlan fürgeséggel az ajtónál termett és felkapta revolverét.

— Így ni... többet nem jutok elevenen Agranoff fogságába.

Gyors kezekkel szabadította meg a leányt s végigdörzsölte csuklóját, hogy megindítsa az el-

szorított vérkeringést. Kint még egyre tartott a puskázás. Bob Cratt az ablak vasrácsát kezdte felszegetni.

— Az ajtón keresztül nem menekülhetünk, mert lelőnek — magyarázta a lánynak. — Az ablakon kell kimennünk s talán sikerül elérnünk a tengerpartot.

— Egész éjszaka lövöldöztek a kikötőnél. Attól tartok, hogy a móló a lázadók hatalmában van.

— Ez lenne számunkra a kedvezőbb eset. A lázadók a szövetségeseink.

Mintha csak válasz lett volna szavaira, éppen a pillanatban lépések döngtek fel a folyosón. Zűrzavaros kiabálás hallatszott s hirtelen fegyverropogás hallatszott fel a szomszéd szobák felől.

Bob Cratt fenyegetően elsötétülő arccal fordult az ajtó felé, amely feltárult s amelynek küszöbén Pierre robusztus alakja jelent meg.

A bandita bal karját hevenyészett kötés takarta, de sebesülten is megmaradt vezérnek és

Idegen világrészek rejtelmait, izgalmas kalandjait varázsolja az olvasó elé a

Tarka Regénytár

minden kötete. ✦ Mindenütt kapható

töretlen energiával osztogatta a parancsot. Nyomába nyolc-tíz, puskával felfegyverzett fegyenc özönlött a szobába s minden további nélkül, tüzelésre készen leguggoltak az ablakok előtt.

Pierre arca vigyorgásra torzult, amint Bob Crattot és a leányt megpillantotta.

— Hát sikerült megmenekülnötök? Rég elvesztett becsületszavamra mondom, ennek örülök. Azt hittem, hogy Agranoff magával hurcolta a mademoisellet. Mi van a rádióval?

Bob Cratt a szétlőtt lámpára mutatott.

— Láthatod, hogy becsületesen teljesítettem a feladatomat.

— Derék dolog. Gyertek a folyosóra, mert itt rossz világ készül. Agranoff úgy támad, mint egy tigris.

Visszahúzódtak s Pierre csak a folyosón tolongó fegyencek között állt meg. Amikor ismét szembefordult velük, arca komoly volt, csaknem fenyegető.

— Nem tarthatjuk itt magunkat tovább, Agranoffnak gépfegyverei vannak és előbb-utóbb halomra lő valamennyiünket.

— Mit akarsz csinálni?

— Kitörünk a hegy felé. A bányák tárnái között, meg az erdőkben akár hónapokig tarthatjuk magunkat.

Bob Cratt bólintott.

— All right, ez a legokosabb, amit tehetek. Mi azonban inkább a tengerparton maradunk. Lehet, hogy a hajónk még a közelben van, vagy ha el is ment, a tengerparton könnyebben megközelíthetjük Noumeát.

— Nem rossz terv. Csak az a kár, hogy nem engedhetlek el benneteket.

Intett s mielőtt Bob Cratt védekezésre gondolhatott volna, nyolc-tíz fegyenc rohanta meg. Szempillantás alatt kicsavarták kezéből a revolvert és lefoglák, hogy mozdulni sem tudott.

Bob Cratt csikorgó fogakkal nézett farkasszemet a banditával.

— Mi volt ez, Pierre? Nem így alkudtunk...

— Tudom — bólintott a fegyenc —, s még sem engedhetlek szabadon. Jó túsok lesztek a kezemen arra az esetre, ha megszorítanának. Aztán meg, elhiheted, hogy a magunkfajta szegény raboknak is jól esik olyan szép leány társasága, mint amilyen a mademoiselle. A te barátod volt, később Agranoff hatalmába jutott, illő, hogy egy kicsit minket is szórakoztasson.

Yvonne egyetlen hang nélkül megtántorodott. Ha el nem kapják, végigvágódott volna a kemény kövön. Az újabb szörnyűségeket már nem bírták el az idegei.

Bob Cratt vad erőfeszítéssel próbált kiszabadulni a fegyencek vasmarkából.

— Bitang... — sziszegte Pierre felé, a fegyenc azonban ügyet sem vetett rá.

Embereihez fordult.

— Készüljetek a visszavonulásra. Tíz ember fedezi az utat, ha kell, az utolsó csepp vérig.

A puskaropogás erősödött. Az udvar tulsó végén új támadásra gyülekeztek Agranoff emberei.

TIZENHETEDIK FEJEZET.

Arcques beavatkozik.

Arcques előbújt a sziklarepedésből és dühösen nézett az égre.

— Már megint repülőgépek. A fene tudja, mi történhetett a bagnóban, hogy ennyire kutatják a vidéket.

Paul Mainier az égre nézett.

— Három nap óta mondom, hogy induljunk el feléjük. Akármilyen legyenek, ha Yvonne-nak nincs szüksége rájuk.

— Attól tartok, hogy gyenge vagy még. Tüdő-lövessel nehéz dolog mászkálni a hegyek között.

A másik úgy tett, mintha nem hallotta volna a szavakat.

— Nézd, már megint látszik a füst a bányák fölött. Mintha csak a repülőgépek eltávozására várnának a tűzgyújtással.

Arcques hirtelen felkapta az élelmiszerezsákat.

— Nem bánom, menjünk.

Leereszkedtek a szikláról. Arcques a motorcsónaknál kiegészítette készleteiket, rumot, kettőszerszűrtet és töltényeket vett magához. Azután nekivágtak a mocsárvilágnak.

Paul Mainier még érezte izmaiban a láz gyen-

geségét, de összeszorított fogakkal követte Arcquest. Estére elérték a mocsárvilág szélét, de csak addig pihentek, amíg a hold arca fel nem bukkant a hegyek fölött. Most már sziklás, bozotos vidéken vitt az út. Arcques a tengerészek ösztönével kitűnően tájékozódott, de Paul Mainier is megismert egy-egy különös alakú sziklát, amely mellett jöttében elhaladt.

Hajnaltájban pihentek néhány órát, azután ismét továbbindultak. Alkonyatra megpillantották maguk alatt a kobaldbányák nyitott tárnáit. Száraz, zörgőlevelű bokrok között hasaltak; az esős évszak már régen elmúlt s a magasabban fekvő bozótok úgy kiszáradnak ilyenkor, mint a széna.

Arcques sasszeme hosszú ideig kutatta a kopár és kietlen sziklavidéket. Amikor visszafordult, az arca szokatlanul komolynak látszott.

**A legjelesebb magyar
és külföldi írók**

**izgalmas, érdekes
regényeit adja**

**100 oldalon
10 fillérért a**

Tarka Regénytár

— Akármilyen legyek, ha nem fegyencek. Alkalmassint lázadás volt s egy csoportnak sikerült átörnie magát a bányáig.

— Szép kis vérontás lehetett. De ha így van, legalább nyugodtan lemehetünk közéjük.

Megindultak lefelé a görgeteges sziklák között. Félóra múlva elérték az első tárna bejáratát. A sziklák védelme mögül hirtelen durva arcú, szakállas alak ugrott eléjük.

— Szavamra, ez itt Arcques, ez meg itt Maignier... hé, cimborák, honnan a pokolból pottyantatok ide?

Arcques vigyorgott.

— Ohé Blum... talán inkább mi kérdezhettünk, hogy mi történt? Annyi repülőgép szálldos a sziget fölött, hogy lehetetlenség volt tengerre szállni. Pedig már a tutajunk is készen van...

— Szóval itt bujkáltatok a bozóthban, — intett vidáman a fegyenc. — Azért nem találtak hát beneteket.

— Ne locsogj. Azt mondd el, amire kíváncsiak vagyunk.

— Nagy dolgok történtek. Agranoff elfogott két európaít, akik a szigetre jöttek. Egy férfi volt és egy nő. A férfi pompás fickó, segített a rádiót összerombolni, amikor kitört a lázadás. Szép lázadás volt, az emberek úgy hullottak, mint a legyek. Sokan kiszabadultunk. Egyesek az ültetvények felé vették útjukat, mi idejöttünk a leánnyal meg Bob Crattal. Fogságban vannak, mert Pierre tuszul tartja őket. Várjuk az alkalmas időpontot, hogy leörhessünk a tengerig.

— Hol van Pierre?

— A szélső tárnában. Ott van a két tusz is.

— Bemegyünk hozzá. Ha így áll a dolog, mi is szívesen beállunk közétek.

— Csak menjetek. Nem kísérhetlek el, mert őrködnöm kell.

A két fegyenc megindult. Alig tettek azonban néhány lépést, amikor Arcques megállt és a társához hajolt.

— Menj vissza a bozótba. Tegyel úgy, mintha az otthagytott holminkért mennél. Figyeld a tárnát s ha kavarodást látsz, vagy repülőgépet pillantasz meg, gyujtsd fel az erdőt.

— Megőrltél?

— Ismerem Pierret. Ez az egyetlen mód, hogy a hugodat megmenthessük a keze közül.

Paul Mainier arca elsötétült. Szó nélkül megfordult s néhány másodperc alatt eltűnt a kanyargó ösvényen.

Arcques megszorította revolverét és gyors lépésekkel folytatta útját. Néhány perc alatt elérte a tárna bejáratát.

A tárna boltozatos nyílásának mélyén húsz-harminc ember tányázott. Előttük majdnem a szabad ég alatt a raktárból rabolt sátorponyva árnyékában hevert Pierre.

Arcques megszűkülte szemmel nézte. Esztendőig voltak cellatársak, ismerte ezt a minden emberi érzésből kivetkőzött fenevadat. Tudta jól, hogy szépszerével nemcsak a tuszokat, de egy gyufaszálat sem lehet kikaparni a kezei közül.

Nyugodt, egyenletes lépésekkel ment a sátorig s megállt Pierre előtt. A bandita elvigyorodott, amikor megismerte.

— Hé Arcques... te még élsz?

— Amint látod. Hol van Bob Cratt és a leány?

Pierre szemeiben csodálkozás kérdőjelezett fel, mialatt gyors oldalpillantást vetett a sátorra.

— Mi közöd hozzá?

Arcques bólintott. Már megtudta, amit akart.

— Azt akarom Pierre — mondta erős hangon, — hogy azonnal bocsásd szabadon mindkettőjüket.

— Bolond vagy...

Arcques keze megmarkolta a revolvert.

— Ezért jöttem Pierre. Vagy engedelmeskedsz vagy a földbeharapsz.

Pillanatig farkasszemet néztek, azután a fegyenc vad hördüléssel felugrott. Keze a revolvere után kapott, de megkésétt egy tizedmásodperccel. Arcques revolvere eldőrdült és Pierre kitárt karokkal hanyattzuhant.

Mielőtt a banditák észrevehették volna, hogy mi történt, Arcques beugrott a sátorba.

A szikrázó napfény után alig látott a szűk helyiségben. Bob Cratt hangja csapott a fülébe.

— Ide Arcques... gyorsan a késedet...

Villámgyorsan hasította át a két ember köteleit. Mire elkészült, már közeledett a fegyenc csapat ijesztő zúgással. Arcques előrántotta revolverét.

— Balra meneküljenek a hegyek felé. Ott vár Paul Mainier.

Kiugrott a ponyva alól s kezében szaporán dörögött a revolver. Bob Cratt lépett ki másodíknak s a következő pillanatban már felragadta a halott Pierre fegyverét.

— Bátorság Yvonne — kiáltotta a leány felé,
— siessen...

A sziklák és kiálló kődarabok tűrhető fedezéket nyújtottak.

A fegyencek csoportja az első lövésekre megtorpant. Nem volt nagyobb távolság közöttük, ötven méternél, de a nyílt terepen ez is biztos halált jelentett volna annak, aki a revolvercsövek elé merészkedik.

Fedezéket keresve, visszahúzódtak s úgy lövöldöztek a menekülők felé. Arcques és Bob Cratt hátrált. Az egykori marseillesi kormányos a hegyek felé sandított. Megelégedéssel látta, hogy a bozót fölött sűrű, fekete füst gomolyog. Paul Mainier alkalmasint meghallotta a legelső lövéseket s habozás nélkül cselekedett.

A veszélyes füstjelre ijedt ordítás felelt a fegyencek soraiban. Arcques izzadó arccal tüzelt s revolvere biztosan tartotta távol az üldözőket. Elérték az ösvénynek azt a részét, ahol már nem fenyegették őket a golyók.

A füsttengerből emberi alak támolgott elő. Amennyire lehetett, sietve bukdácsolt lefelé a meredek úton.

— Yvonne!...

— Paul!...

A két testvér hosszasan ölelte egymást. Arcques leeresztette revolverét és megtörölte izzadó

arcát. Hirtelen feltekintett és az ég felé mutatott,
Kitört belőle az öröm kiáltása.

— Repülőgépek... megmenekülünk!...

A füstfelhő mögül hatalmas, hárommótoros
hidroplán alakja bontakozott ki méltóságteljesen.

Unatkozik?

Vegye meg a

Tarka Regénytár

legújabb izgalmas számát

Megjelenik csütörtökön

BEFEJEZÉS

A noumeai Hotel Independence nem tartozik az elsőrangú szállodák közé. Fából épített terraszan rozzant asztalok állnak s a kilátás csak fából épült mólót, hosszú, keskeny halászcsonakokat s egy csoport sárkalyibát mutat. Ennek ellenére négy boldog ember ült a Hotel Independence terraszan, a noumeai helyőrség parancsnokának társaságában.

A parancsnok vitte a szót.

— Önök természetesen kíváncsiak arra, hogy mi történt távozásuk után a fegyenc-telepen. A vizsgálat még folyik ugyan, de azért elmondhatok annyit, hogy valóban súlyos szabálytalanságoknak jöttünk nyomára. Sajnos, a főbűnös Agranoff őrmester nem állhat bírái elé; fegyenc-golyó ölte meg a barrikádokon. Amikor a lázadás estéjén rádiószünk felfogta a bagnó hívójeleit, hiába kerestünk összeköttetést, többet nem felelt a rádió. Gyanus volt a dolog s repülőgépeket küldtünk ki a terep felkutatására. Alkonyatkor már tudtunk a veszedelmes lázadásról s repülőgépeink másnap reggel együtt indultak el a gyalogsággal. Érdekes, hogy a fegyenc és fegyőrök egyaránt bujkáltak előlünk, azért került két napba, amíg végre Paul Mainier füstjelei alapján megtudtuk, hol kell cselekedni.

Arcques arra elsötétült.

— Most tehát mehetünk vissza újra a bag-

nőba. Még szerencse, hogy Agranoff elpusztult. 22

A parancsnok jókedvűen mosolygott.

— Fel a fejfel fiúk... a köztársaság nem fukar akkor sem, ha jutalmazásról van szó. Ti az életeteket kockáztattátok a rend és igazság érdekében s ilyenkor nem szokott elmaradni a kegyelem. Én mindenesetre megteszem érte a magamét.

Yvonnere tekintett és hozzátette.

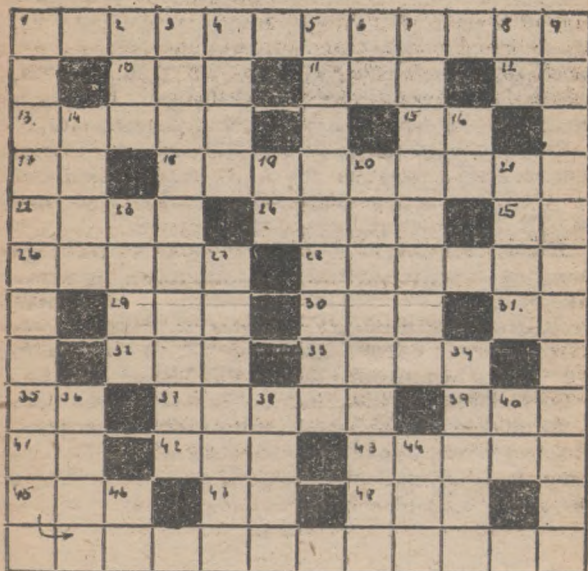
— Már csak azért is, mert mademoiselle Yvonnének és Mr. Crattnak házassági tanukra van szükség, ha jól látom,

VEGE.

MEGJELENIK HETENKÉNT.
MINDEN JOG FENNTARTVA.

Felelős szerk. és kiadótulajdonos: Báthory-Hüttner János dr.,
Budapest, — Felelős üzemvezető: Győry Aladár.

Keresztrejtvény

A Tarka Regénytar szerkesztőségének új címe:
 Budapest, VIII., József-körút 5. szám, III. emelet.
 A szerkesztő fogad: minden csütörtökön 6—1½ óra
 között.

Vízszintes sorok: 1. Bányász-köszöntés. 10. Művészet latinul. 11. Idegen pénzegység. 12. Rag. 13. Madárház. 15. Helyhatározó szó. 17. Egy betű pótlással kopasz. 18. A fajgyümölcsre mondják. 22. I. P. K. Y. 24. O-val község Pest megyében. 25. Gazdasági Egyesület rövidítése. 26. Női név. 28. Kávéházi alkalmazott. 29. I. M. T. 30. Majdnem omen. 31. Rum mássalhangzói. 32. Spanyolul folyó. 33. Riport mássalhangzói. 35. Növény. 37. Görög sziget az Égei-tengerben. 39. A. E. N. 41. Majdnem epe. 43. Neni idegen szóval (y—i). 45. Nem hason. 47. Néz mássalhangzói. 48. Női név.

Függőleges sorok: 1. Híres magyar író és megfilmesített regényének címe. 2. Ékezettel, nyakra-
való. 3. A szigetvári hős (folytatása a vízszintes 42). 4. Napszak. 5. Rejtvényfejtés. 6. Tiltó szó. 7. Férfikalap (két betűje cserélve). 8. A legkisebb folyó. 14. Gabonanemű ék. hib. 16. Idegen kötőszó. 19. Folyó nap. 20. Rokonszenv ismert idegen szóval. 21. Rágcsáló. 23. U-val futár. 27. A templom része névelővel. 34. Oktat. 36. Szerzetesfőnök. 38. Agya. ék. föl. 40. függőleges 16. 44. A. L. N. 46. Rag.

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

I. évfolyam

1. F. G. Beery: Az 1001 lakat temploma.
2. Paul Thomas: A Sárga örvény.
3. G. Forster: A titokzatos S/7.
4. I. Condor: Az álarcos lovas.
5. O. Wood: Az átoksziget kincse.
6. G. Forster: Embervásár Abessziniában.
7. Kender I.: Egy különös végrendelet.
8. E. A. Rodriguez: A hallgatás hajója.
9. H. Lázár I.: A pampák ördöge.
10. G. Dawes: Merénylet a taxiban.
11. G. Forster: Életre-halálra Abessziniában.
12. Kertész M.: A főnyeremény.
13. E. A. Rodry: Találkozás a halállal
14. G. Forster: A négus kincse földjén.
15. S. France: A vörös bilincs.
16. Paul Thomas: Titokzatos hatalom.
17. Komáromy Z.: Párba pestissel.
18. E. Thompson: A gyilkos fák szigete.
19. Franz Schulz: Abesszini poklában.
20. E. Rolph: Az ismeretlen ellenfél.
21. C. Burton: Jimmy bosszút áll.
22. L. Grawe: Életfogytiglan.
23. H. Lázár István: Pampák fia.
24. L. Chiron: Yvonne regénye.
25. Juhász L.: Vissza az életbe.
26. C. Green: Titkos szolgálat.

Kaphatók a TARKA REGÉNYTÁR kiadóhivatalában
Budapest, VIII. ker., József-körút 5. szám. III. emelet.

Postatak. befizetési lap száma: 5246. és 49.927.
A Tarka Regénytár előfizetési ára: félévre P 2.50

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetek:

II. évfolyam

1. J. Tempest: Vámpír.
2. E. Marceaux: A gilotin árnyékában.
3. C. Roberto: Al Doro bűnhődése.
4. Laroux: Marokkói kaland.
5. E. Friend: A Beverly Hill-i rejtély.
6. G. Forster: A sátán diplomája.
7. B. Jale: A titokzatos fakir.
8. A. De Zacea: Mumbull, a félszemű.
9. A. Croft: A rhanl nyakéke.
10. T. Simpson: A félelmetes tong.
11. P. Hawker: Az Amazonas titka.
12. L. Schäffer: Előre megfontolt szándékkal.
13. E. Girdo: Lady Stanley.
14. A. Rodriguez: Ki a következő?
15. E. Tompson: Az elveszett cázis.
16. A. C. Hell: Mandzsúria a kockán.
17. C. Green: A sátán báb-színháza.
18. F. Schultzt: A forrongó Abessziniában.
19. L. Chiron: Harakiri.
20. F. Wahl: Átkos szenvedély.
21. Alex. H. Aseh: Az ördög-sziget fantómja.
22. P. Thomas: A halálos játszma.
23. H. Frick: Igazolja magát.
24. Lol U. Chaly: A fekete kastély titka.
25. Juhász Lajos: Átkos pénz.
26. B. Burke: Izgalmas éjszaka.
27. G. Forster: Ninive zsarnoka.
28. E. Thompson: Gyilkos múmia.
29. Fred A. Colley: A szumatrai kísértet.
30. L. Grave: A szélhámos.
31. E. Girdo: Gyilkosság a szeánszon.
32. Arthur Towsend: A fekete vitorlás.
33. J. Croix: Szökés a Santé-ből.
34. O. Wood: Az embercsempész.
35. E. A. Rodriguez: A Waterloo-híd regénye.
36. Richard Powel: A sanghai koldus.
37. A. Retnar: A hétéletrű.
38. St. Georges: A dzsungel királynője.
39. G. Forster: A vérző Barce-lona.
40. Frantz Schultzt: A tigrisarcú ember.
41. O. Weed: Az aranyásó.
42. E. Girdo: A csuklyás lovas.
43. E. Beck: A preri királya.
44. St. Georges: A vesztés.
45. G. Forster: A san-sebastiani futár.
46. E. A. Rodriguez: Az akazári máglya.
47. L. Grave: Öt év...
48. F. Beery: A szöke kémnő.
49. Axa Rolf: Sarga veszedelem.
50. E. Bechinger: Kémek harca.
51. Forest A.: Párbaj a levegőben.
52. L. Grave: A mosolygó geng.
53. L. Marceaux: A platinafogó.

A TARKA REGENYTÁR

legközelebb megjelenő kötete

Ernest Hylton

Dráma az Északi sarkon

című, izzó romantikájú regénye.

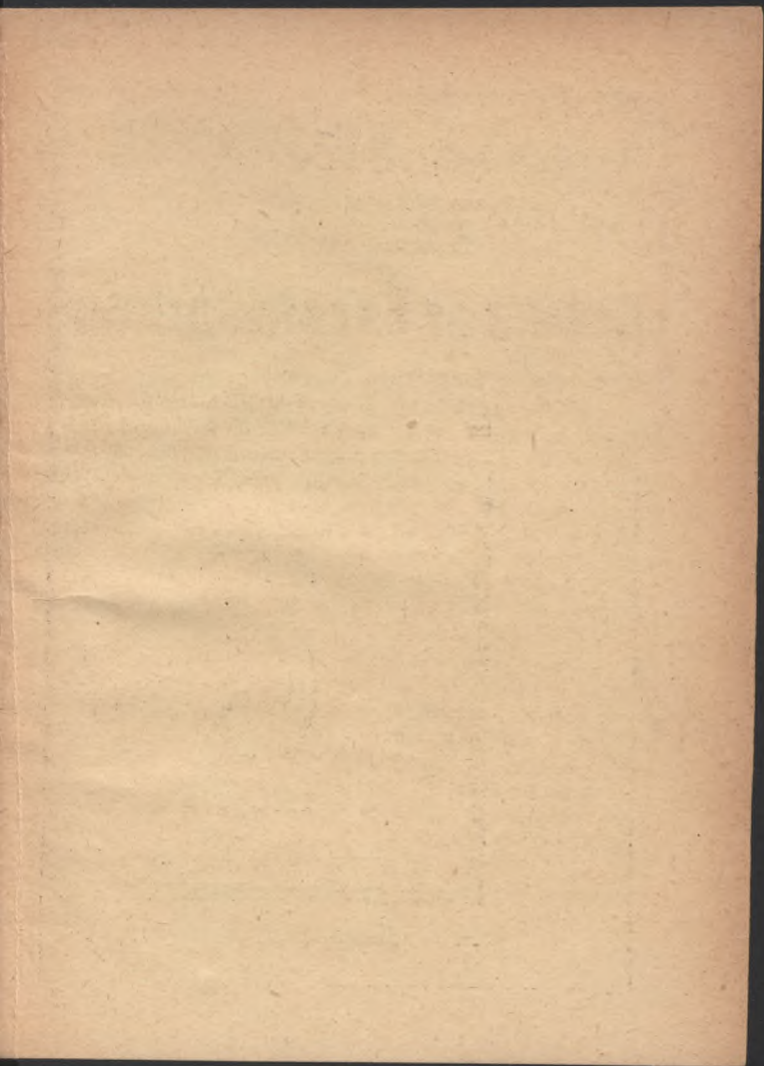
A forrongó Vladivosztok kikötőjéből egy tonna aranyat ment meg néhány vakmerő hajós, — természetesen a saját maga számára. Az üldöző hajók azonban eléjük kerülnek s észak felé szorítják az aranszállítmányt a Behring-szoros felé. A fehér pokolban csakhamar lázadás tör ki a hajón s mire a jég halálos öleléssel összeroppantja a jármű bordázatát, az arany már félig gazdátlanul várja átkának újabb áldozatait.

Egy cetekre vadászó orvhajó szerez tudomást a kincsről s vasenergiájú vezetőjének parancsára megindul a versenyfutás a sarki téllel — az aranyért.

A jég, a fagy, az őrjítő magányosság és az arany tébolyító lázának mesteri kézzel írott percről-percre fokozódó iramú regénye a Dráma az Északi sarkon.

Ne feledje el megrendelni könyvárusánál.

**A legjobb,
legtartalmasabb,
legolcsóbb**

képes rádióhetilap az

Antenna

Á r a

6

fillér

Mindenütt kapható

